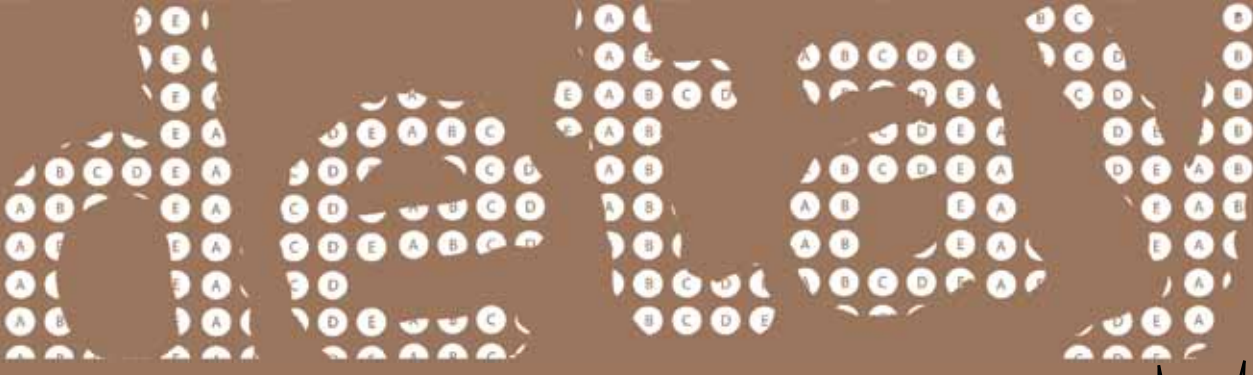

GSÜ İletişim
Fakültesi
Öğrenci Yayını
Şubat 2012
Seksen sekiz

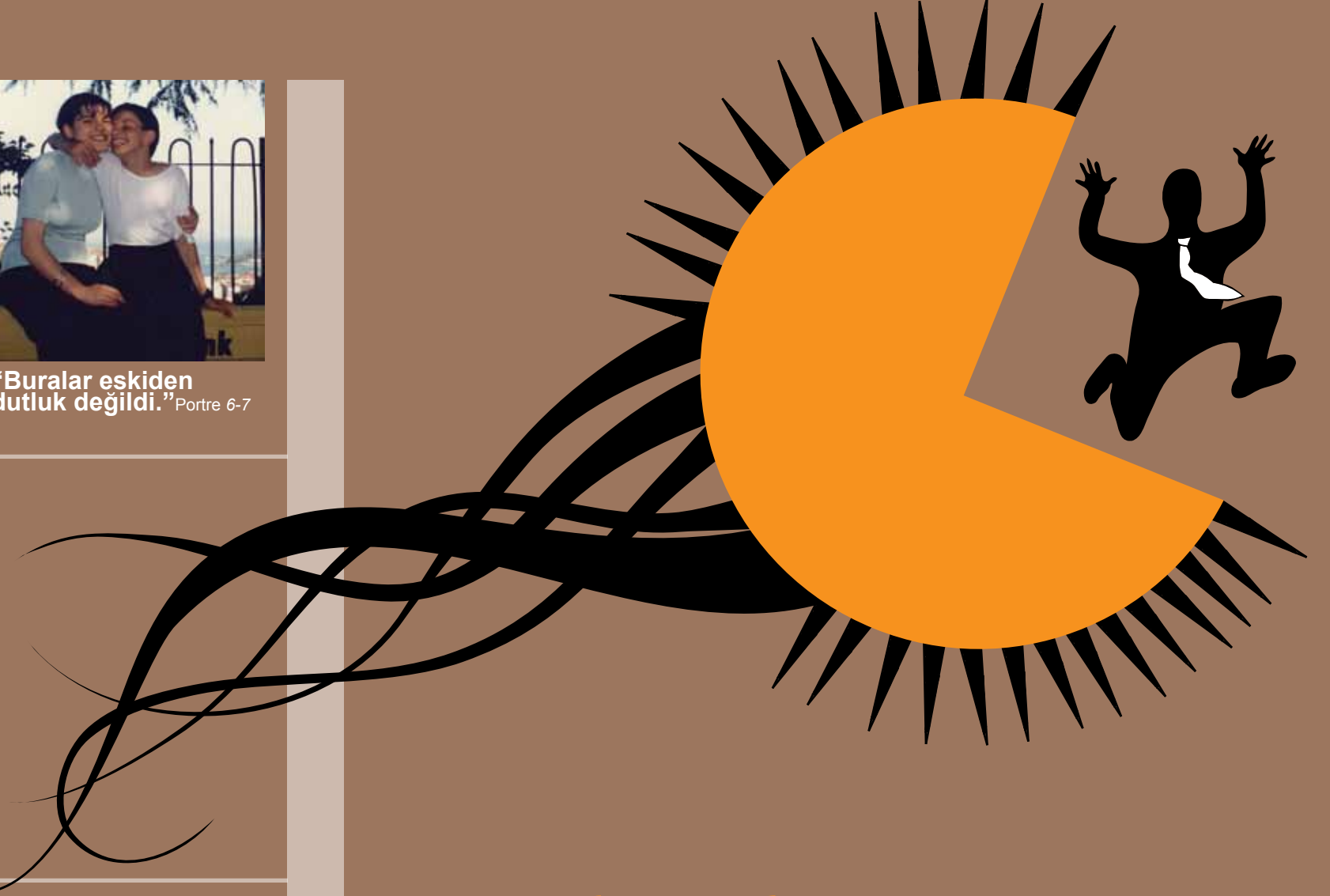
"Buralar eskiden
dutluk değildi." Portre 6-7

Doğunun güneşi Japonya
Gezi 12-13

Lokavt
bitti, NBA
heyecanı geri
döndü.
Spor 18-19

Kadrolaşma mı sınavdan çıkar, sınav mı kadrolaşmadan?

5187 Sayılı Kanuna Göre Tasarım ve Uygulama
Yayın Sahibi Barış Çelik
 Prof. Dr. Ethem Tolga Sercan Er

Sorumlu Genel Baskı:
Yayın Yönetmeni Punto Baskı Çözümleri
 Prof. Dr. Dilruba Çatalbaş **Tel:**
 0 212 231 30 67 – 68

Yayın Danışmanları Adres:
 Öğr. Gör. Füsün Özbilgen Galatasaray Üniversitesi
 Araş. Gör. Özgürol Öztürk Çırağan Cad. No: 36
 Ortaköy 34357 İstanbul

Genel Yayın Yönetmeni: Tel:
 Bartu Ercan 0 212 227 99 64
 0 212 227 44 80 / 554

Yazı İşleri Müdürü:
 Cansu Güneş Seferoğlu

Muhabirler: **Faks:**
 Ebru Tepeler 0 212 227 51 48
 Ulaş Manazoğlu 0 212 259 42 64
 Seda Şahin
 Mert Oktay **e-posta:** gsudetay@gmail.com
 Ceren Özbey (Yerel Süreli Yayın)
 Umur Burak Ayaz ISSN 1304 – 723X

<http://detay.gsu.edu.tr>

3 Kampüs: GSÜ Basket Takımları
4-5 Kampüs: Bedelli askerlik
6-7 GSÜ'de geçen
 Portre: hayatlar Dosya:
8-9-10-11
Kadrolaşma
ve sınavlar
12-13 En büyük engel insan
14-15 Gezi Japonya
16-17 18-19 Spor:
 Gazoz Ligi NBA'de lokavt
20 Biraz mizah iyidir

Editör'ün notu

Paravan Sınavlar

Merhaba,

2012 yılının ilk sayısı ile yine karşınızdayız. Yeni yılda da her okuyucu kitlesine ulaşmaya, farklı konulara değinmeye ve herkesin kendinden bir şeyler bulabileceği bir dergi oluşturmaya çalışacağız.

Bu ayın dosya konusu sınavlar ve kadrolaşma. Eğitimin her alanında en az bir kez karşılaştığımız sınavların ülkemizdeki rolünü araştırdık. Sınav ve kadrolaşma konularını irdeledik. Eğitim felsefesi üzerine çalışma yapan, İstanbul Üniversitesi Hasan Ali Yücel Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Bölüm Başkanı Prof. Dr. İrfan Erdoğan'dan konumuz hakkındaki düşüncelerini aldık. Kısaca hayatımızın belirleyicisi olan sınavların bir "seviye" ölçümü mü yaptığını yoksa sadece kadrolaşmanın paravanı olarak mı görev yaptığını araştırdık.

Kampüs sayfamızda ise, GSÜ öğrencilerine uzun süre ülke gündemini meşgul eden "Bedelli askerlik" konusu hakkındaki düşüncelerini sorduk ve "Askerlik hizmetinin bedeli olur mu?" sorusunun cevabını aradık. Her sayımızda birbirinden farklı cevaplarla karşılaştığımız bu köşede verilen cevapların ilginizi çekeceğini düşünüyoruz.

Portre köşemizde bu sayımızda çok ilginç bir konuya yer verdik. Köklü bir geçmişe sahip olan okulumuzun, eski sakinlerinden olan ve Galatasaray Üniversitesi'nin şu an bulunduğu yerde dünyaya gelen Can Akyasan ve okulumuzda Personel Şube Müdürü olan ablası Ayşe Başel'le okulumuzun mazisine yolculuk yaptık. Ayaklı hatıra defteri gibi olan Can Bey, okulumuzdaki binaların eskiden ne olarak kullanıldığını, hatıralarını, özlemlerini anlattı. Her gün geldiğimiz okulumuzun geçmişini öğrenmek isteyenlerin okumasını tavsiye ediyoruz.

Bu sayımızla birlikte başladığımız gezi yazımızda sizi Uzak Doğu'ya; Japonya'ya götürüyoruz. Her ne kadar uzak olsa da gönülden yakın olduğumuz sevimli, minyon insanların kültürüne yolculuk yapıyoruz.

Spor sayfamızdaki konumuz basketbol. Öncelikle okulumuzun Erkek ve Kız Basketbol Takımı'nı tanıttık. Ülkemize yıldızların gelmesini sağlayan lokavt sürecini irdeledik.

Son sayfamızda Mert Oktay'ın karikatürleri ve "Mütemadiyen Konuşuyorum" adlı köşesi bulunuyor. Mizaha doymak isteyenlerin keyifle okuyacağı bir bölüm olduğuna inanıyoruz.

Herkesin kendinden bir şeyler bulabileceği, farklı konuları barındıran bir dergi oluşturmaya çalıştık. Umarım beğenirsiniz.

İyi Okumalar.

Bartu Ercan

Burada lokavt yok ama oyuncu da yok!

“Ne lursan Ol gel”

Süper Lig, 1.Lig, 2.Lig'den oluşan üniversiteler arası basketbol organizasyonlarında 2. Lig'de bulunan Kız ve Erkek Basketbol takımlarımızın kaptanları okul takımlarına gereken ilginin gösterilmesini istiyor ve ekliyor: “Ne olursan ol gel”.

Haber: Bartu Ercan

Galatasaray Üniversitesi'nin basketbol takımları okulumuzun kuruluşundan bu yana üniversiteler arasında oynanan liglerde temsil ediyor. Erkek Basketbol Takımı'nın kaptanlığını Ege Baydu, Kız Basketbol Takımı'nın ise Tuğçe Yalçın yapıyor.

Üniversitenin kuruluşundan bu yana faaliyet gösteren Kız ve Erkek Basketbol Takımlarına oyuncu seçimleri, okulların açılışıyla başlıyor. İsteyen herkesin katılabildiği seçimlerde okulun anlaştığı Antrenör Barış Aydın her iki takım için de seçimler yapıyor. Kız Basketbol Takımı'nın kaptanı Tuğçe Yalçın, okulda kız yoğunluğunun fazla olmasına rağmen oyuncu bulmakta zorluk yaşadıklarını söylüyor. 6 yıldan bu yana afiş astığını belirten Yalçın, genel olarak kızların ilgisinin olmadığından yakınıyor.

Okulun bütün ihtiyaçlarını karşıladığını belirten Ege: “Okul bizim forma, top, gibi ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Antrenmanlarımız Galatasaray Lisesi'nde Pazartesi, Çarşamba, Perşembe günleri saat 19:00'da gerçekleşiyor. Maç günü de okul bize servis ayarlıyor” diyor. Turnuvaların 5 Mart'ta başladığını belirten Tuğçe Yalçın, kızların maçlarının 1 haftada neticelendiğini erkeklerde ise bu sürenin 2 hafta sürdüğünü belirtiyor.

Basketbol'un Kısa Tarihçesi

1891 yılında Amerikan futbolunu çok sert bulan beden eğitimi öğretmeni James A. Naismith bir salonun karşılıklı iki duvarına sepet asarak yeni bir oyun oynatmaya başlattı. Başlangıçta dokuzar kişilik iki takımla oynanan Basketbol kısa sürede ilgi gördü ve hızla dünyanın öbür ülkelerine de yayıldı. Beyzbol ve Amerikan Futbolu oyuncularının salonda sakatlanmalarını önlemek için oluşturulan bu oyun, günümüzde ise milyonları peşinden sürüklüyor.

Basketbol, Türkiye'de ise ilk defa 1904 yılında Robert Koleji öğrencileri tarafından oynandı. Fakat bilinçli ve kapsamlı bir şekilde yayılmasını 1911'de Galatasaray Lisesi Beden Eğitimi Öğretmeni olan Ahmet Robenson sağladı. İlk müsabaka Dünya'daki siyasi karışıklıklar yüzünden anca 1921 yılında Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri ile İstanbul'da yaşayan Amerikalılar arasında yapıldı. 1 Mart 1959'da ise Basketbol Federasyonu kurularak bu spor dalı resmîyet kazandı.

Antrenmanların ve maçlarının derslerini etkileyip etkilemediğini sorduğumuzda kaptanlardan rahatlatıcı bir cevap geliyor. Okula başladıklarından bu yana hiçbir sorunla karşılaşmadıklarını belirten kaptanlar, hocalarının kendilerine anlayışla karşıladıklarını belirtiyorlar. Ama yine de hocadan hocaya değiştiğini de vurgulamayı da ihmal etmiyorlar.

Süper Lig, 1.Lig, 2. Lig'den oluşan üniversiteler arası basketbol organizasyonlarında, kız ve erkek takımlarımız 2.Lig'de yer alıyor. Kızların 2.Liginde bizimle beraber 3 takım yer alıyor. Erkeklerde ise bu rakam 16. Kız takımı, 2007 senesinden bu yana 1. Lig'de olmasına rağmen, geçen sene 2.lig'e düştü. Erkek takımı ise 2006 senesinden bu yana 2.Lig'de mücadele ediyor.

Neden basketbolu seçtiklerini ve gelecek arkadaşlara ne söylemek istediklerini sorduğumuzda, Erkek Basketbol Takımı Kaptanı Ege, basketbol tercihini ailesinin de basketbolcu olmasına bağlıyor. Onlardan etkilendiğini ve bu spora başladığını belirtiyor. Takıma katılmayı düşünen arkadaşlarına ise “Başımızın üzerlerinde yerleri var” diyor. Kız Takım Kaptanı Tuğçe Yalçın ise “Bunu Bodrum'da yaşamama bağlıyorum. Ya halk oyunlarını seçecektim. Ya da basketbolu... Ben ikincisini seçtim” diyor. Gelecek arkadaşlara da “Ne olursan ol gel” demeyi de unutmuyor.

Erkek Basketbol Takım Kaptanı
Ege Baydu 0 546 240 52 52 egemehmet@gmail.com

Kız Basketbol Takım Kaptanı
Tuğçe Yalçın 0 539 218 42 50 tuce66@hotmail.com

Askerliğin bir bedeli olmalı mı?

Bedelli askerlik son zamanlarda gündemden düşmeyen bir konu. “Acaba bu durumdan yararlanabilecek miyim?” diyenler, “askerliğini gerçek anlamıyla yapmayanın vicdanı rahat olamaz” diyenler ve “iyi olmuş güzel olmuş ama 30 bin çok fazla” diyenler... Herkes farklı bir yorum yapmaya başlamış bir halde. Peki, askerlik ödenmesi gereken bir “vatani borç” mu? Bunun bir bedeli var mı? Varsa bedeli 30 bin TL mi? İşte Galatasaray Üniversitesi öğrencilerinin bu sorulara cevapları:

Haber ve Fotoğraflar: Begüm Abban, Seda Şahin

“Ülkeme başka şekilde katkıda bulunabiliyorsam elimde silah tutmasam da olur”

Öner ADIYAMAN
İletişim 3.sınıf

Askerliğin bedeli olabilir tabi ama belli ekonomik kriterlerle onu tabakalandırmak zor. O süreyi başka şekilde değerlendirebilecek adama başka bir imkan sunulmalı. Mesela çok büyük bir şirketin CEO’su erken yaşta 60 bin de versin o problem değil. Ülkeye başka şekilde katkı sağlayacaksa askerlikte zaman harcamasına gerek yok. Bir yandan da er olmanın bir meslek eğitimi gibi düşünülebilir. Vasıfsız elemanların da askerlik tecrübesi edinmesi gerekiyor. Üniversite ,hatta lise bile okuyamayan insanların sosyal çevrelerinde eksiklik olabiliyor. Askerlik onu yanıltıcı da olsa dolduran bir faktör. Askerlik olmalı, bedelli askerlik de ülkeye katkısına göre kategorize edilebilir bence. Zengin çocuğu parasını versin de askere gitmesin demiyorum ama onun denetimi bir şekilde olsun diyorum. Aslında ben askerliğe karşıyım ve yapmak istemiyorum. Mümkünse ülkeme başka şekilde katkıda bulunabiliyorsam elimde silah tutmasam da olur diye düşünüyorum. Orduya ya da devlete vergiymiş ya da borçmuş gibi ekonomik düzeyime göre bir miktar para verip bu şekilde hizmet edebilirim .

“Askerliğin meslek haline dönüşmesini isterdim”

Burcum İNAL

Felsefe 3.sınıf

Kendi yakınlarımı ve verilen kayıpları düşününce askerlik Türkiye’de bedelli olmalı. Bedelli askerlik sistemi güzel ama eşit şartlarda olduğu sürece çünkü haksızlığa yol açıyor. Kimi insanlar para verip askere gitmezken kimi veremiyor ve gitmek zorunda kalıyor. Bedelli askerlik sisteminden herkes eşit şartlarda faydalanabilmeli. Aslında Türkiye’de askerliğin meslek haline dönüşmesini isterdim yani isteyen yapabileceği bir iş olmasını. Bunun için önerebileceğim bir çözüm yok ama devletin böyle bir sistem oturtması ve herkesin eşit şartlarda faydalanabilmesi gerekir.

“Artık ordudan ziyade ekonomi güçlü olmalı”

Fırat GÜNDOĞDU

Bilgisayar Mühendisliği 4.sınıf

Askerliğin zorunlu bir hizmet olmasına olumlu bakmıyorum. Tamam Türkiye’nin jeopolitik konumu sebebiyle her yerden tehdit altında olduğundan askerlik önemli bir mesele ama soğuk savaşlar var artık ve ordudan ziyade ekonominin güçlü olması lazım. Savaşları kazandıran bir şekilde ekonomi oluyor. Açıkçası ben askere gitmek istemiyorum.

Keşke askerliğin bedeli olmasa da kimse gitmese. Elimde olsa da bedelli bana vursa 30 bini bulur bedelli askerlik yaparım. 30 bin şartlara bakılıyorsa normal gibi duruyor. Her şeyin bir bedeli var aslında mesela yurtdışında yaşayan vatandaşlar için de bu söz konusu. Onlara askerlik bedeli 10 binden 20 bin Euro oldu sanırım ve askerlik yapmaları demek oradaki hayatlarını bırakıp 1-1.5 yıllarını burada harcamaları anlamına geliyor. Onlar için de zor bir durum. Benim 30 bin fazla diyebilmem için öncelikle bütün ekonomik ve siyasi duruma hakim olmam lazım ne yazık ki değilim. O yüzden hayır kesinlikle 30 bin değil diyemiyorum. 30bin caydırıcı ve biraz da göstermelik aslında. “Veremeyeceksiniz zaten gelin yapın ama çıkarmadı da demeyin” demek için yapılmış bir uygulama bence. “Veremeyen paşa paşa gelecek, verebilen de versin bir şekilde kullanırız” demek.

“Kariyer düşünenler için bedelli askerlik bir çözüm.”

Merve ALTINTAŞ

İktisat 3.sınıf

Bedelli askerliği açıkçası mantıklı buluyorum. Kendi okulumuzu düşünürsek burada 6yıl öğrenimine emek harcayan insanlar var. Bunu heba edip 1-2 sene askerliğe gidip tekrar kariyer hayatına atılıyorlar ve bu erkekler için büyük bir kayıp. Bedelli askerlik bunun bir çözümü özellikle iş dünyasına atılmak isteyenler ve kariyer düşünenler için. Kime sorarsanız askerliği hayatında bir kayıp olarak düşünüyor. Askerliğin mantığı nedir onu da bilmiyorum. Dolayısıyla askerliğin mantığını da sorgulamak lazım. İktisatçı olarak düşündüğüm niye 30 bin yapıp belli bir kesime hitap ediliyor. Eğer amaç şehit ailelerine yardımsa; bunu 10-20 bine düşürseler ödenmesi kolaylaşır, daha çok banka kredisi açılır ve sürümden daha çok para elde edilebilir.

“Önemli olan o “nedenlerle” savaşmak değil, o nedenleri ortadan kaldırmaktır.”

Beste Sezen ATEŞPARE

Felsefe 3

Askerlik bence zorunlu tutulması gereken bir olgu değildir. Askerliği yapmak isteyenlerin yöneleceği bir durum olmalıdır. Herkes askerlik yapacak durumu, psikolojiyi, kondisyonu kendinde görmeyebilir ve bu oldukça normaldir. Üstelik, ülkemiz şartlarına baktığımızda da bazı bölgelerde yapılan askerliğin daha zor ve baskı altında geçtiği de bir gerçektir. Askerliğin yapılması için bazı nedenler öne sürülse de, önemli olan o “nedenlerle” savaşmak değil, o nedenleri ortadan kaldırmaktır. Para verip bundan muaf olmak yerine, başka bir uygulama getirilip, askerlik yapmak isteyenler kamu hizmetine yönlendirilebilir.

“Askerliğin parasallaştırılması ,askerlik mantığına uyar mı?”

Utku CAN

İktisat 3.sınıf

Bedelli askerlik hükümetin çıkardığı; belki bir kandırma- ca, belki de mantıklı bir hamle. Bunu iyi düşünmek gerekiyor; hem olumlu, hem olumsuz yanları var. Bedelli askerlik, askerliği külfet olarak gören insanlar ya da eğitimlerinin sınırlandırmak ya da kariyerlerini durdurmak zorunda olan

insanlar için bir yardım olabilir. Mesela askerliğin bedeli 30 bin koyuldu. Bu çoğu insan için verilebilecek , uygun bir fiyat olabilir ve kariyerlerini sürdürebilmelerini sağlar. Bunlar bedellinin olumlu yanları. Verirsin kurtulursun askerlikten, o zorlu şartlardan hatta belki insan öldürmek korkusundan. Aslında askerliğin hem psikolojik hem de maddi boyutu var. Türkiye'nin yüzde kaç ödeyebilir bu parayı? Bu ticari bir amaç mıdır, yoksa gerçekten yapılması gereken bir şey midir? Askerliğin bedelli olması her zaman yarar sağlamaz. Bedelli askerlikten yürekten savaşmayacağından savaş sırasında zor durumda kalırsa ölüm tehlikesi olduğundan kaçır. Askerliğin parasallaştırılması askerlik mantığına uyan bir şey midir düşünmek gerekir. En mantıklısı gönülden yapılmasıdır. Zorlama ve bedel olmadan. Ayrıca bu sistem bedeli ödeyemeyen insanlar için de haksızlık olur.

Kısacası tam net bir şey söylenemiyor olumlu ya da olumsuz diye. Mantığım ve zihnim bedelliye karşı çıksa da kalbim ve değerlerim evet diyor. Ben de askerlik olgusunu içimde hissetmiyorum askerlerimizin doğuda çok kolay harcandığını ve düşünmeden gönderildiğini düşünüyorum. Bu yüzden bu bedeli ödeyip bu zorluluktan ve tehlikeden kurtulmak istiyorum.

“Bu uygulamanın bir geçiş aşaması olduğunu düşünüyorum.”

Ömer Ali ÜNAL

İletişim 3.sınıf

Bedelli askerlik için seçim yatırımı diyenler var ayrıca belli bir kesimi de kayırıyor. Dünya konjonktüründe yeni dünya düzeninde askerlik daha çok profesyonel iş olarak görünüyor. Türkiye'nin de NATO'nun etkisiyle bundan geri kalması düşünülemez. Bütün Türk ülkelerini askerlerin kurduğunu görüyoruz, Türkiye Cumhuriyeti de aynı şekilde. Asker geleneği çok güçlü olan bir toplum Türk halkı ve paralı askerliğe hazır değil. Bu uygulamanın bir geçiş aşaması olduğunu düşünüyorum. Bunun bir ileri-ki adımı askerliğin kısaltılması daha çok profesyonel askerliğe geçiş ve sonraki adım ise tamamen askerliğin paralı olup isteyenlerin gidip ücret karşılığında askerlik yapması olacağını düşünüyorum. İhtiyaç neyse profesyonel ordunun hangi branşlarda ne kadar ihtiyacı varsa o belirlenir bununla ilgili makul bir ücret olabilir, bedelli askerlik. Ben vicdani ret hakkımı kullanmak istiyorsam bununla ilgili toplum hizmeti yapabilirim ve giderim Hakkari'ye öğretmenlik yaparım. Asker silahı altına alınmak zorunda kalmamak istiyorum, bunun yanında askerlik yapanlara belirli bir ücret verilebilir.

“Bedelliye destekliyorum ama 30 bin fazla.”

Pelin ERGENEKON

Sosyoloji 3.sınıf

Bugün birçok ülkede askerlik zaten zorunlu değil. Bedelli askerlik güzel ama 30 bin fazla gibi geliyor, Türkiye'de herkesin ödeyebileceği bir miktar değil. Türkiye'nin ekonomik durumunu düşünmek lazım. Kırsal kesimde yaşayan insanların gelir kaynakları sınırlı ama ben bedelliye olumlu bakıyorum askerlik çağındaki erkek arkadaşlarımdan bedelli yapmak istediklerini biliyorum. Bu ücreti karşılayabilirler mi, onu da bilemiyorum açıkçası. Cumhuriyetin kurulmasından beri ordunun hep toplumun merkezinde olduğundan dolayı bu denli hayatımızın içinde olmasını desteklemiyorum. Kafamıza böyle işlemiş askerlik erkek görevi gibi. Erkeklerin de böyle bir yükü çocukluktan beri taşıdığını düşünüyorum. Askere gitmek vatani borçtur, askere gidince erkek olunur vs.. söylemleri mantıklı bulmuyorum. Tanıklık etmedim ama erkekler belki kendi aralarında bedelli askerlik yapmak isteyip de bunu söyleyemiyor da olabilir, tepkilerden korkuyor olabilirler. “Sen de erkek misin bel” gibi. Zaten Türk toplumunda hiçbir zaman açık ve net konuşulmuyor , sürekli aşığılanma ve küçük görülme korkumuz var. Tabular yıkılmalı. En azından bu belki 5-10 sene böyle devam edecektir ama daha uzun vadede düşündüğümüzde güzel sonuçlar elde edileceğini düşünüyorum.

“Buralar eskiden dutluk değildi”

Çoğumuz hastanede; bazılarımız ise oraya yetişirken doğdu. Okulumuzun elektrik teknisyeni Can Akyasan ise, Galatasaray Üniversitesi'nin kampüsünde. O zamanlar Galatasaray Lisesi'nin ek binaları bulunuyordu bu bahçede... Babası Galatasaray Lisesi'nde görevliydi. Şu anda okulumuzda Personel Şube Müdürü olan ablası Ayşe Başel'le birlikte bu bahçede koşup oynayarak büyüdüler. Okulumuzun geçmişini, eski öğrencilerle anılarını, okuldaki görevlerini, iki kardeşle konuştuk..

Haber ve Fotoğraflar: Bartu Ercan

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Can A. Galatasaray Üniversitesi'nde elektrik teknisyeni olarak çalışıyorum. İlk ve ortaokulu, Ortaköy'de bulunan Kılıç Ali Paşa İlköğretim Okulu'nda okudum. Liseyi ise Taksim'deki Endüstri Teknik Lisesi'nde bitirdim. İstanbul Üniversitesi'nde 2 yıllık elektrik teknikerliği eğitim alarak GSÜ'de stajyer olarak göreve başladım. Sonra sözleşmeli devam ettim. Şimdi ise devlet memurum.

Ayşe B. İlkokulu Barbaros İlköğretim Okulu'nda okudum. Beşiktaş Kız Lisesi'nde liseyi bitirdim. 1 yıl ara verdikten sonra Galatasaray Üniversitesi'nde işe başladım.

Biraz geçmişe dönelim şimdi. Sayın Başel, eskiden burada kimler eğitim görüyordu?

Ayşe B. Anadolu Lisesi sınavlarını kazananlar ortaokulu ve liseyi burada okuyorlardı. Burası hem ortaokuldu hem de liseydi. Ama sadece kızlar liseye devam edebiliyordu. Erkekler, 2 sene hazırlık okuduktan sonra Beyoğlu'na gidiyorlardı.

Babanızın da Galatasaray Lisesi'nde çalıştığını biliyoruz. Ne zamandır GS camiasında görev yapıyordu ?

Can A. 1982'den beri bu kampüsteyiz. Babam, Beyoğlu'nda lisede başladı çalışmaya. Ambardan sorumluydu. O zaman özel şirketler yoktu. Yemekler burada da yapılıyordu. Lisede de... Bütün çalışanlar devlet memuruydu. Kapıdaki bekçisinden şoförüne kadar. Daha sonra ise Erdoğan Teziç'in şoförü oldu. Oradan da emekli oldu.

Çok değişti mi bu okul? Mesela fakülte binalarının bulunduğu yerde ne vardı? Yabancı Daire Başkanlığı'nın bulunduğu yerde ne vardı? O zamanki haliyle şimdiki arasında çok fark görüyor musunuz?

Can A. Tabii ki buralar eskiden dutluk değildi .(gülüşmeler)

Ayşe B. Binalar arttı tabii. Derslikler fazlaştı. Eskiden daha çok lojman vardı.

Can A. Yabancı Daire Başkanlığı'nın olduğu bina lojmandı. Sosyal Bilimler Bölümü de lojmandı.

Orada kimler kalıyordu genellikle?

Can A. Şöförler bazı öğretmenler kalıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam şu anki rektör binasında da lisenin müdür yardımcısı kalıyordu. Altı da revirdi. Az iğne yemedim orada (Gülüşmeler) Mesela, İletişim Fakültesi'nin olduğu yer yatakhaneydi. Yemekhane en alt kattaydı. Ayrıca kantin de vardı.

Ayşe B. Öğrencilerin şu an yemek yediği yer boştu. Detay'ın şu an bulunduğu yer mutfaktı.

Şimdi Yiğit Okur Kampüsü'nün olduğu yerde ne vardı?

Ayşe B. Orada, eski arabalar vardı. Araba mezarlığıydı orası. Kapalıydı yani. Demir kapı vardı. Sadece çatıdan baktığımızda orayı görebiliyorduk. Babamız da uyarıyordu zaten.

“Beni, ‘bücür’ diye çağırıyorlardı”

Nasıl bir çocuktunuz? Hiç yaramazlık hikayeleriniz var mı?

Can A. Ben biraz haylaz bir çocuktum. Ablam beni kontrol ediyordu. Babam onları tembihliyordu “Dışarı salmayın bunu” diye. Ama biz tabii sakın durmuyorduk. Lojmandaki arkadaşlarla birlikte lojmanların alt katlarına giriyorduk. Elimizde el feneri tabii. Bir gün, yeşilimsi büyük vazolar bulduk. Çocuğuz işte. Taşı alıp kırıyorduk.

Ayşe B. Evet. Ben de girmiştım. Gizli bir yer var diyorlardı. Tünel var diyorlardı. Küçüktük. “Bakalım bir” diyorduk.

Sizler de o zaman çocuktunuz. Öğrencilerle sürekli iletişim halindeydiniz. Onlarla nasıl zaman geçirirdiniz?

Ayşe B. Bizde biraz kurallar geçerliydi. Babam biraz dikkat etmemizi, fazla muhatap olmamamızı söylerdi. “Şikayet gelir” diye bizi uyarırdı.

Ayşe Başel: "Onlarla okumak isterdim"

Onlarla birlikte okumak ister miydiniz?

Ayşe B. Evet okumak isterdim. Keşke okusaydım. Çok istiyordum burada okumayı. Kazanamadım maalesef. Çok zordu ve şimdi de zor.

Can A. İsterdim ben de okumayı. Keşke okuyabilseydim.

Can A. Ben o kadar dikkat etmezdim. (Gülüşmeler) Futbola düşkündüm. Kendi kendime futbol oynardım. Daha sonra iyi oynadığım için öğrenciler beni çağırmaya başladı. "Gel bizim takımda olacaksın" demeye başladılar. Çok küçük, minyon tipli olduğum için de beni 'bücür' diye çağırırlardı. Evden "Bücür gel. Yeniliyoruz." diye çağırırlardı.

Öğrenciler nasıl zaman geçirirdi?

Can A. Top oyuyorlardı genellikle. Mesele şimdi çöplerin koyulduğu yerle İletişim Fakültesi binasının arasındaki yerde top oynarlardı. Çünkü diğer yerlerde top denize kaçıyordu. Aynı zamanda bizim evin camı oraya bakıyordu. Çağırımları kolay oluyordu. Plastik top alırdık. Yanımızda Kabataş Lisesi vardı. Onlardan bizim tarafa top gelir biz atardık. Bazen bizim topumuz giderdi. Topumuz olmadığı zaman geri vermezdik.

Toplarınız denize kaçmıyor muydu?

Ayşe B. Kaçıyordu tabii. Balıkçılardan istiyorduk. Onlar da bazen getiriyorlardı. Bazen dinlemiyorlardı bile.

Unutamadığınız idareci, öğretmen, akademisyen var mı?

Ayşe B. Evet. Ben Prof. Dr. Yıldızhan Yayla'yı unutamam. Defterlerini bana tuttururlardı. İlk atandığımda Üniversitenin rektörüydü. Kimseyi kırmak istemezdi. Öğrencilerle arası çok iyiydi. Herkes onu severdi.

Can A. Prof. Dr. Erdoğan Teziç'i unutamam. Galatasaray Lisesi müdürüydü. Sonra üniversiteye Rektör oldu. Sonra da YÖK Başkanı. Benimle ilgilenirdi.

Şimdi de günümüze dönelim. Bir gününüz nasıl geçiyor?

Ayşe B. 1993'ten bu yana Personel Dai-

re Başkanlığı'nda çalışıyorum. 1,5 senedir de Personel Şube Müdürüyüm. Günlerimiz aynı geçmiyor. Özellikle Kasım ve Aralık aylarında yoğun oluyoruz. İstatistik ve iş alımlarımız oluyor. Yeni yıla hazırlıklarımız oluyor.

Can A. Bizim de yoğun geçiyor. Sürekli tamirat, tadilat işlerine koşuyoruz.

Can: "Bazen anılarım gözümde canlanıyor"

Okulun eski olması işinizi zorlaştırıyor mu?

Can A. Tabii ki zorlaştırıyor. Sigortasını bulmak bir yerin bayağı zaman alabiliyor. Deneyimli olmama rağmen zorluklar yaşıyorum. Arada bir çarpılıyorum. (gülüşmeler) Ama altyapı sorunumuz büyük oranda çözüldü. Yönetim her isteğimizi yerine getiriyor. Şu an için sorunumuz yok diyebilirim.

Küçükken "Ben burada yaşamaya devam ederim. Burada çalışırım" diyor muydunuz?

Ayşe B. Hayır tabii ki. Kendi adıma konuşuyorum. Benim böyle bir planım yoktu. Ama böyle bir şey olduğu için de çok memnunum.

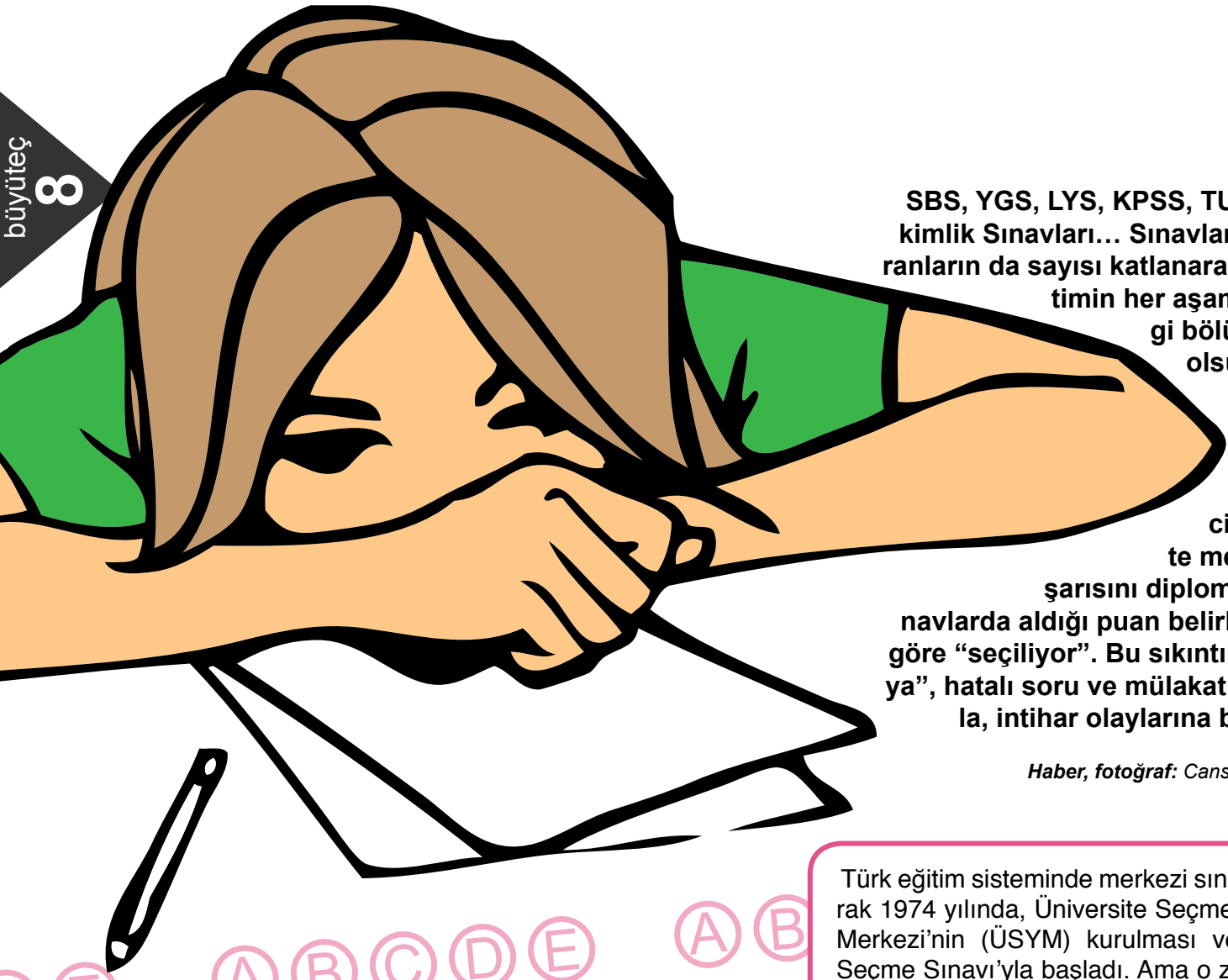
Can A. Doğduğum, büyüdüğüm yerde çalışmaktan çok memnunum. Benim de böyle bir planım yoktu. Kaderimizde varmış. Ama dediğim gibi çok memnunum burada olmaktan. Anılarım bazen gözümde canlanıyor. "Ben burada top oynardım, burada oturup babamı beklerdim" diyorum bazen.

Not: Ayşe Başel, röportajımı bitirdiği mi ve ses kayıt cihazımı kapattığı mı görünce bana: "Sana bir şey söyleyeceğim. Ben Galatasaray Lisesi mezunu biriyle evlendim" diyor ve iki çocuğu olduğunu söylüyor. Ben de bu güzel haberi sizden saklayamadım tabii. Kim bilir? Belki onların çoğu da Galatasaray Üniversitesi'nde okur ve bu geleneği devam ettirir.

Can: "Bazen anılarım gözümde canlanıyor"

SBS, YGS, LYS, KPSS, TUS, ALES, Hakimlik Sınavları... Sınavların da, başvuranların da sayısı katlanarak artıyor. Eğitimin her aşamasında, hangi bölümden olursa olsun her öğrencinin payına bir merkezi sınav düşüyor. Öğrencinin, üniversite mezununun başarısını diplomaları değil sınavlarda aldığı puan belirliyor, puanına göre “seçiliyor”. Bu sıkıntılı süreç “kopya”, hatalı soru ve mülakat skandallarıyla, intihar olaylarına bile yol açıyor

Haber, fotoğraf: Cansu Güneş Seferoğlu

Türk eğitim sisteminde merkezi sınavlar ilk olarak 1974 yılında, Üniversite Seçme Yerleştirme Merkezi'nin (ÜSYM) kurulması ve Üniversite Seçme Sınavı'yla başladı. Ama o zamanlar öğrenciler değil Üniversiteler seçiliyordu. 38 yılda ne oldu da öğrenci “karpuz”, ÖSYM “işinin ehli manav” haline geldi?

**Kadrolaşma mı
sınavdan çıkar,**

**sınav mı
kadrolaşmadan?**

PROF. DR. İRFAN ERDOĞAN
İÜ Eğitim Fakültesi
Eğitim Bilimleri Bölüm Başkanı

“Mezuna iş bulma garantisi olmadığı kabul edilmeli”

Sınavların, eğitime talep duyan kitle sayısının yüksek olmasından kaynaklandığını belirten Prof. Dr. Erdoğan, eskiden okul sayısının ve öğrenim görme talebinin düşük olduğunu ve okullara girmek için fazladan stres ve rekabet bulunmadığını belirtti. Prof. Erdoğan, eğitim talebinin yükseköğretimde yoğunlaştığını belirterek rekabetçi süreci şöyle eleştirdi: “Son 20 yılda eğitimin her aşamasında yapılan sınavların tahrip edici etkisi daha da arttı. 400.000 öğrencinin alınacağı yükseköğretime 1.5 milyon insan başvuruyor. Kontenjanlar arttığı için üniversiteyi kazanmak daha kolay olsa da rekabet azalmıyor.”

Prof. Dr. Erdoğan yaşanan sürecin eğitimi soktuğu çıkmazı da şöyle özetledi: “Türkiye’deki eğitim sisteminde son 20 yıldır, yüksek öğretimdeki kapasite azlığından ve toplumun sınavlara olan alışkanlığından dolayı aşırı rekabetçi bir süreç yaşandı. Bu süreçte eğitim sistemi

büyük bir tahribat gördü. Sistem içerisinde ‘sınav’ eğitimde merkez olmaya başladı ve sistem haliyle sınava endeksli bir hal aldı.”

Öğrencilerin okula yalnızca sınav kazanmak için devam ettiğini, bulunduğu eğitim kademesinin tadını çıkaramadığını, öğrenmenin geri plana itildiğini anlatan Prof. Erdoğan bu süreçte okul öğretmenlerinin de eğitici rolünün ortadan kalktığını belirterek çözümü şöyle gösterdi:

“Sınavların temelli kaldırılması mümkün değil, ancak sınavların eğitimin farklı kademelerine bölüştürülmesiyle stres azaltılabilir. Uzun vadede ise okullarda verilen eğitimi ve sınavları nesnelleştirilip, karneye güvenebildiğimiz takdirde bu sorun çözülebilir.”

Bu çerçevede SBS’nin (6. 7. 8. Sınıfta liselere giriş için uygulanmış) felsefi olarak doğru bir adım olduğunu belirten Erdoğan, ancak uygulamanın kısa bir süre sonra kaldırıldığını hatırlattı.

Üniversitelerdeki eğitimi değerlendiren Prof. Erdoğan, mezuna iş bulma garantisi vermeyen bir sistem önerdi: “Yükseköğretim düzeyinde hiçbir fakülte doğrudan bir ehliyet vermemeli, daha genel

Sınava endeksli eğitim

Eğitim felsefesi üzerine çalışmalar yapan Talim Terbiye Kurulu’nun eski başkanı, İstanbul Üniversitesi Hasan Ali Yücel Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Bölüm Başkanı Prof. Dr. İrfan Erdoğan, yaşamımıza yerleşen sınavlarla ilgili gelişmeleri Detay’a anlatırken, “Merkezi sınavların baskısı ve ablukasıyla okullarımız boşaldı. Okullarda verilen karneye güvenebildiğimiz zaman bu sorun çözülebilir” değerlendirmesini yaptı.

Üniversiteye Giriş Bilmecesi

1974 tarihinde kurulan Üniversitelerarası Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi (ÜSYM), 1981 yılında, Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi (ÖSYM) adı ile Yükseköğretim Kurulunun bir alt kuruluşu haline getirildi. İşte bu Merkezlerin yaptığı çeşitli sınavların dökümü:

Sınavın adı	Denendiği yıllar	Oturum- Basamak	OBP – Katsayı (Ortaöğretim başarı puanı)
ÖSYS	1974 - 1975	Aynı gün - 2 oturum	YOK
ÖSYS	1976 – 1980	Aynı gün – tek oturum	YOK
ÖSS – ÖYS	1981 - 1999	2 Basamak Temel eğitim dersleri Alan dersleri	OBP
ÖSS	2000 - 2005	Tek basamak Temel eğitim dersleri	OBP - Katsayı
ÖSS	2006 – 2009	Tek basamak Temel eğitim dersleri Alan dersleri	OBP - Katsayı
YGS - LYS	2010 - 2011	2 Basamak Temel eğitim dersleri Alan dersleri	OBP – Katsayı (Kısmen)
YGS - LYS	2012	2 Basamak Temel eğitim dersleri Alan dersleri	OBP - Katsayı KALKTI

1974’te sınava giren kişi ne çocuğuyla, ne de torunuyla benzer bir sistemde sınava girebildi. Daha da ilginç olan saptamamıza göre, bugün GSÜ’yü 1 yıl uzatan, uzatmadan son sınıfa gelen ve okula yeni giriş yapmış olan 3 öğrenci bile farklı sınavlardan geçerek GSÜ’ye kayıt yaptırdı.

bir eğitim sunmalı. Üniversiteyi bitirdikten sonra, gençlerin üniversiteyi eğitim aldıkları konuda sorumlu hissetmeden, sorumlu görmeden ilgili oldukları alana girmeye uğraşmaları gerekir.” Erdoğan, doğrudan bir ehliyet veren Eğitim Fakültesi gibi alanlarda, eğitimin içeriğinin genişletilerek ve statüsünün değiştirilerek, atanmayan mezunların bu durumdan bakanlığı sorumlu tutmasının da önüne geçilebileceğini düşünüyor.

“Kamuda iş bulabilmenin temelleri daha nesnel şartlara dayalı”

KPSS ile ilgili sorularımızı da yanıtlayan Prof. Dr. Erdoğan torpil ve iktidar ilişkilerine değindi: “Kamuda çalışanların durumuna kitlesel ölçekte bakarsak, Türkiye kamuda iş bulabilmeyi teknik bir esasa bağlamış durumda. Yani 15-20 yıl öncesinde kamuda çalışabilmek, kamuda iş bulabilmek daha keyfiyete bağlıydı. Çok açık söylemek gerekirse “torpil” oranı daha yüksekti. Ama zaman içerisinde, bilhassa son 10 yılda gittikçe teknikleşen bir çerçeveye sahip oldu. Bütün bakanlıklar için konulan şartlar herkes için geçerli olan şartlar söz konusu. Bu çerçeveyi delmek de artık zor.”

Üst düzey bürokratların durumunu ise “Üst düzeyde, bürokrasi düzeyinde diyelim, tabii mevcut iktidarlara göre etkilene söz konusu olabiliyor. Mevcut iktidarlar güçlerini daha fazla kullanabiliyor. Dolayısıyla üst düzey yönetim birimlerinde, üst düzey pozisyonlarda her dönemde iktidarların tercihi olmuştur. Bu her dönemde olmuştur, herhangi bir döneme özgü problem değil.” sözleriyle değerlendirdi.

“Sistematiik bir kadrolaşma var”

Hem öğrencilerin hem de akademisyenlerin ortak alanı üniversitelerdeki duru-

mu anlatan Eğitim-Sen İstanbul 6. Şube Başkanı, Yıldız Teknik İktisadi İdari Bilimler Fakültesi öğretim görevlisi Yrd. Doç. Dr. İsmet Akça, üniversitelerin YÖK eliyle zapturapt altında tutulduğunu ve akademi kadroları için yapılan ALES’in kadrolaşmayı engellemediğini aktardı.

Türkiye’deki üniversitelerde önemli bir açığı fark ettiğini savunan Doç. Dr. İsmet Akça, üniversiteler arasında hiyerarşik bir yapı olduğunu söyledi. Bu farkı şöyle açıkladı. “Tarihi özellikleriyle öne çıkan ya da paha eden özel üniversiteler ile yakın tarihlerde kurulmuş merkez üniversiteler arasında bir açığı eskiden beri vardı. Bu hiyerarşik yapı, buralardaki eğitimleri çok farklı olduğundan değil, tercihlerden kaynaklanıyor.”

Son dönemde yükseköğretimin en önemli sorununun “tabela üniversiteleri” olduğunu ve önemli bir açığı yarattığını söyleyen Eğitim-Sen Üniversiteler Şube Başkanı, yüksek öğretimdeki dönüşümü şöyle değerlendirdi: “Zaten bugünkü müktedirler de, sermaye örgütleri de, YÖK’ün kendisi de, siyasi iktidar da bakıldığında Avrupa Üniversiteler Birliği Raporu’ndaki gibi bir üniversite yapısı istiyorlar. Yani bazı iyi üniversiteleri ayıralım, oralarda bilim üretilsin, daha iyi kadrolar çıkarılsın, bir de daha vasat kadrolar, piyasanın ihtiyacına göre daha alt kadroda yetişecek üniversiteler olsun.” Akça, kent ekonomisini canlandırma yaklaşımıyla kurulan üniversitelerin, hem kütüphane, laboratuvar gibi maddi imkanlar hem de akademisyenlere dayanan emek gücü ve özgürlükler açısından yetersiz kaldığına dikkat çekti.

Üniversitede asayiş

“Yeterli kadrosu olmayan yerlere sürekli kontenjan ekleniyor, kadrosu yeterli olan yerler de kontenjan artırımlarıyla zorlanıyor. Kontenjan eklendikçe gayet siyasi seçimlerle, hoşnut olunmayan kimse- re kadro açılmıyor, yeterli ve uygun olmayan kişilere kadro veriliyor.” değerlendirmesini yapan Eğitim-Sen Üniversiteler Şube Başkanı İsmet Akça üniversitelerin kaynayan ve kontrol altında tutulması gereken yerler olarak görüldüğünü; öğrencilerin, üniversitenin kamusal mekanlarının kapatılması, kontrolcü yönetmelikler gibi araçlarla baskı altında tutulduğunu belirtti. Akademisyenle-

DOÇ. DR. İSMET AKÇA
Eğitim-Sen
İstanbul 6. Şube Başkanı

“Merkezi sınav kadrolaşmayı engellemiyor”

rin ise kadro karşılığı susturulmaya çalışıldığını aktaran Doç. Dr. Akça, kule gibi olmakla eleştirilen üniversitelerin son 20 yılda topluma değil sermayeye açıldığını altını çizdi.

“ALES’le akademik değerlendirme yapamayız”

Akademisyenliğin ön koşulu olan ALES’in kadrolaşmaya çare olarak görüldüğünü, ancak bu sınavın akademik bilgiyi ölçmek için çok yetersiz kaldığını belirten Akça “Şimdi siz bir kadro alırsanız o akademi, o disiplin doğrultusundaki vasıflara bakarsınız. ALES’te neyi, nasıl yaptığını bakmam ben açıkçası. Kabul ediyorum subjektif kadrolaşma çok oldu ama öyle bir dengesizlik oluyor ki, şimdi de akademik birimlerin tamamen özerkliği ortadan kaldırılıp güya eşitlik sağlamak adına merkezi sınavlar yapılıyor. Buradan nitelikli kadrolar gelmez.” dedi.

Kadrolaşmanın Türkiye’nin gerçeği olduğunu ancak bunun son 10 yılda arttığını belirten Doç. Dr. Akça, “Öncelikle siyasi olarak yakın gördükleri kadrolara, büyük kentlerdeki üniversitelerin kapısını açmak istiyorlar. Bir yandan eşit başvuru sistemi üzerindenmiş gibi gösterilmeye çalışılıyor, ama bunun dökümleri yapılmıca sistematik bir kadrolaşma olduğu görülüyor. Bunu yaparken de üniversitelere emek vermiş, doktorasını başarıyla vermiş gençlere Doçent kadroları verilmeyerek adeta cezalandırılıyorlar.” dedi.

Bazı üniversitelerde adrese teslim kriterler konularak ve kadro bekleyen asistanlara başvurmama telkinleri verilerek kadrolaşmanın yaşandığını da belirten Akça, toplumun adalet duygusunu rencide eden sınav skandallarının da “çiftlik hesabı kadrolaşmanın” sonucu olduğunu belirtti.

Marmara İletişim’de neler oluyor?

Detay’a Üniversitelerdeki durumu anlatan İsmet Akça Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde açılan 6 kişilik doçent kadrosuna yapılan atamaların şaibeli olduğuna dikkat çekmişti. Yıllarca üniversiteye emek verenlerin telkinlerle engellendiğini ve kadro ilanının kişiye özel yapıldığını belirtmişti ve bu durumun akademiye yarattığı rahatsızlığı dile getirmişti. Aynı üniversitenin öğrencisi Mikail Boz’un fakültenin yeni atanan dekanı Yusuf Devran’a ilişkin Ekşi Sözlük yazıları okulda disiplin soruşturması açılmasına sebep oldu. Ancak konunun ana akım medyada da yoğun şekilde ele alınması Mikail Boz’un yarım dönemlik uzaklaştırma cezasının 1 haftaya düşürülmesini beraberinde getirdi.

“Öğretmen adaylarından” KPSS’ye hazırlık dersi

KPSS’ye en kitlesel katılımı gösteren öğretmenler kopya skandalının da öznesi oldular. Ataması yapılmayan 300.000 öğretmen MEB ile sınavlara hazırlık kursları arasında kadro açılış diye beklerken, 24 öğretmen intihar etti. Makina bölümü öğretmeni Deniz Değer gibi geri kalanlar ise yeni bir eylemlilik sürecinde.

-Genel olarak talepleriniz neler?

Öncelikli talebimiz ücretli öğretmenliğin kaldırılıp herkesin kamuda eşit şartlarda istihdam edilmesi ve güvenceli kadrolu atamaların yapılması. Bugünkü uygulamaya bakıldığında, karşımıza ücretli öğretmenlik çıkıyor. İnsanlar 12 gün sigorta ve saati 6 lira ders ücretiyle çalıştırılıyor. Biz bunun insani bir istihdam politikası olmadığını düşünüyoruz. Ücretli öğretmenler mevsimlik işçi gibi çalıştırılıyor. Ataması yapılmayan öğretmenlerin, devletin en önemli görevlerinden olan eğitim alanında taşeron olarak kullanıldığını görüyoruz.

-Sendikalarla iletişiminiz nasıl, destek oluyorlar mı?

Sosyal medya üzerinden örgütleniyoruz, toplumun farklı kültürel ve siyasal kesimlerinden gelen, aslında homojen olmayan bir topluluğuz. Ortak noktamız; öğretmen olmamız ve atamamızın yapılması. Sendikalarla da yan yana duruyoruz ancak belirli bir mesafeyi korumaya dikkat ediyoruz.

En önemli destek noktamız ise halkımızın taleplerimizin haklılığına duyduğu inanç. Ülkemizde birçok haklı talep halk nezdinde bu kadar destek bulamayabiliyor. Çünkü bu sadece sayısı binlerle ifade edilen öğretmenlerin atama mücadelesi değil. Yani ataması yapılmayan öğretmen kalmadığında sorun çözülmüş olmayacak. Bu aslında nitelikli eğitim mücadelesi. Dışarıda yüz binlerce eğitim fakültesinden mezun, öğretmenlik unvanı edinmiş kimseler işsiz dolaşırken, okullarda öğretmen başına düşen öğrenci sayısı hala 50’lerde 60’larda. Hala ücretli öğretmenlik dolayısıyla bu vasfı taşımayan kimselerin derslere girmesine izin veriliyor, hala çocuklarımız yıl içerisinde 3 - 4 tane öğretmen değış-

tirmek zorunda kalıyorsa; bu sadece ataması yapılmayan öğretmenlerin atama mücadelesi olmuyor, kendi doğallığında tabana yayılıyor.

-Aslında eğitim fakültesi mezunları “öğretmen” sıfatı taşıyor ama gelişen süreçte “öğretmen adayı” deniliyor, bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Üniversiteden devletin koyduğu kurallara ve ölçütlere göre bir kişi mezun oluyor ve kendisine o bölümle ilgili bir unvan veriliyor. Sonra da liberal politikalar sonucu 4 yıllık genel eğitimin ardından sınav, staj ve özel kurslar gibi bir takım mekanizmaları harekete geçirmek istiyorlar. Örneğin mühendislik fakülteleri mezunlarının diplomasındaki “mühendis” ibaresi kaldırıldı, yerine “ilgili bölümden mezun olmuştur” diye yazıyor. Biz meseleye şöyle bakıyoruz, devletin üniversitelerinden mezun olanlar, ilgili mesleğin mensubu olarak gereken niteliklere sahiptirler. Ayrıştırmaları, yeni bir sınıflandırma yapılması devletin şunu kabul etmesi demektir, “Benim üniversitelerim işe yaramıyor”. Yani 4 yıl boyunca eğitim fakültesinde eğitim almış bir öğretmeni KPSS’ye sokup, buradan hareketle iyi öğretmeni kötü öğretmeni seçme niyetindeyseler eğer, KPSS iyi öğretmenle kötü öğretmeni ayıran bir sınav değil. KPSS tamamen elemeye dönük. Eğitim fakültelerinden mezun olmuş tüm meslektaşlarımızı öğretmen kabul ediyoruz.

DENİZ DEĞER

Ataması yapılmayan öğretmen

Ataması yapılmayan öğretmenler eğitim alanında taşeron olarak kullanılıyor

-KPSS rekabet yaratıyor mu, bu durum mesleki dayanışmayı nasıl etkiliyor?

Rekabet, sistemin içinde olan bir şey aslında. Mesela üniversitelerde uygulanan çan eğrisi nedeniyle, kariyerist bir yaklaşımla öğrenciler sürekli bir yarış halinde. Bu aslında insanı kendine yabancılaştıran bir durum. Sistem böyle insanlar istiyor, birlikte değil tek ba-

şına iş yapan, daha bencil, bireyci insanlar yaratmanın yolu insanları birbiriyle yarıştırmak.

Eğitimde bir şeyler yapmanın ilk şartı kesinlikle öğretmenleri birbiriyle yarıştırmak değildir. Dönüp üniversitelerdeki eğitimin niteliğine bakılmalı o zaman. Öğretmenler devlet üniversitelerinden mezun oluyor, nasıl oluyor ya da hangi kriterlere göre mezun oluyor? Ama hasta bir üniversite mekanizmasından bir şekilde mezun olmuş insanları, yeni mekanizmalar kurarak ayrıştırmak, sistemin sorununu çözmek yerine sorunu hakikaten derinleştiren bir durum olduğu açıkça ortada. Aslında farkında olmadan kendi üniversitelerine devlet kendi çabasıyla eleştiri getirmiş oluyor. Burada üniversitelerin özerk yapısının bozulmuş olması, verilen eğitimin niteliğinin düşmüş olması, akademik örgütlenmesinin son derece yetersiz olması sonuçlarındandır bunlar. Eğer sistem kendi yarattığı duruma bile kendisi çözüm aramaya başladıysa sorgulanması gereken üniversitelerdir. 1980’de üniversitelerin YÖK eliyle bilimsellikten uzak ve devlet güdümünde mekanizmalar haline getirilmesinin doğal ve kaçınılmaz sonucudur.

-KPSS’nin kopya skandalında yalnızca “eğitim bilimleri” iptal edildi ve kamuoyu baskısıyla ÖSYM Başkanı Ünal Yarımağan istifa etti. Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bir kere biz genel olarak sınavları reddediyoruz, üniversiteye girişten tutun da skandallarıyla gündemde olan KPSS’ye kadar, sınav sistemlerini toptan reddediyoruz. Bunun önemli gerekçelerinden biri de bu aslında; devlet eliyle yapılan bir sınav ve hani en çok güvenilen kurum denir ya ÖSYM için, aslında bu çok güvenilir kurumda bile istenirse nelerin yapılabileceğini gördük. Gerçekten skandal bir sınav, dolayısıyla eğitim bilimleri oturumu iptal edildi. Eğitim bilimleri oturumunda kopya çekilen bir sınavın diğer 3 oturumunda da mutlaka kopya çekilmiştir. Genel kültür- genel yetenek oturumu var ve A grubu, önemli bürokratik noktalarda görev alacakların girdiği, bürokrat olmanın ilk adımlarının atıldığı oturumlarında da bu organizasyon, şebekeler çalışmıştır. Sadece eğitim bilimlerinin iptal edilmesinin özelinde, krizin atlatılması çabası bulunuyordu. Hatta şöyle bir şey oldu, biz bu sınavın şaibeli olduğunu, sadece eğitim bilimlerinin yenilenmesiyle bunun ortadan kalkmayacağını her fırsatta söyledik. Ama hükümet ne yaptı; o şaibeli sınavla 3 kez atama gerçekleştirdi. Bu bile o sınavın ne kadar kirli bir sınav olduğunu başka bir açıdan kanıtı.

En büyük engel

► Van Yardımı, Mavi Kapak Projesi, Arzu Yanardağ ile AIDS söyleşisi gibi etkinliklerle adından söz ettiren Sosyal Farkındalık Kulübü üyelerinden Tutay Nacak ve Melis Güney kulüp olarak yaptıklarını Detay'a anlattı. Okuldaki bürokratik engellere dikkat çeken kulüp üyeleri "Geçen sene okula sunduğumuz görme engelliler için sesli kütüphane projemiz vardı. "Red" cevabını bu yıl aldık; o kadar süre bekledik ki buna bile sevinir hale geldik" diyor.

Röportaj – Fotoğraf: Umur Burak Ayaz

İlk sormak istediğim soru Sosyal Farkındalık Kulübü nasıl kuruldu?

Tutay Nacak: Açıkçası, biz sosyal sorumluluk bilincini uyandırma ve değişen öğrenci konseyleri ya da değişen başka her ne varsa ona göre değil, bu bilincin oturduğu bir yerde ve duyarlı insanlarla sürekli olacak bir şey yapmak istedik. Dolayısıyla da bu amacımıza ulaşmak için Ekim 2011'de Sosyal Farkındalık Kulübü'nü kurduk. Zaten biz bu kulübü kurduktan birkaç gün sonra da Van depremi yaşandı ve biz de yapabileceklerimizi göstermek istedik. Birlik olabileceğimize ve bu bilincin oluşabileceğine inandık. Bunu da başardığımızı inanıyorum.

Peki Van depremzedelerine yardım projesinde hangi aşamaları izlediniz?

Me -
li s

Güney: Van yardımları konusunda öncelikli amacımız GSÜ'yü bir merkez haline getirmektir. Öğrenci sayısı konusunda bir dezavantajımız var, fakat okulun yeri itibarıyla özellikle Beşiktaş, Ortaköy ve çevresinden toplanabilecek yardımlarda okulumuzun büyük bir öneme sahip olduğunu düşünüyoruz. Dolayısıyla ilk olarak bu yardım toplama olayını okul dışında da duyurmak istedik ve sosyal medyayı kullanarak insanların dikkatini çekmeye çalıştık. Öncelikle Facebook'ta bir etkinlik açmanın gerekli olduğunu düşündük. Etkinlik sayfasında telefon numaralarımızı paylaştık, bu da yardım etmek isteyen insanların bize ulaşmalarında önemli bir etken oldu. Mesela biz etkinlik açtıktan 2 saat sonra bir kadın beni aradı ve Van'a yardım göndermek istediğini fakat kimseye ulaşamadığından bahsetti ve bu konuda bizim yardımımızı istedi. Zaten bu olaydan sonra da telefonlarımız 2 hafta boyunca hiç susmadı. Bu da aslında yapmak istediğimiz şeyi doğru yaptığımızın bir göstergesi.

T.N.: Bu tarz yardım işlerinde organize olmanın önemini bildiğimiz için diğer okullarla ortak bir yardım organizasyonu düzenlemeye çalıştık. Bahçeşehir Üniversitesi Arama ve Kurtarma Ekibi (BUSAR) ile işbirliğine girdi ve yardımlar tek bir merkezde toplanmaya başlandı. Bilgi ve Yıldız Üniversiteleri'nden bizimle iletişime geçtiler, bu da kulübümüzün bu konuda ne kadar aktif çalıştığının bir göstergesi aslında. Bu yardımlar daha sonra toplu olarak Van'a gönderildi. BUSAR'dan iki kişi tarifeli uçakla Van'a giderek bu yardımları karşıladılar ve ihtiyaç sahiplerine dağıtımda kilit rolü üstlendiler. Açıkçası kulüp olarak bu işin üstesinden geldiğimize inanıyoruz.

Geçen sene yer aldı-

ğınız konseyde Mavi Kapak Projesini geliştirmiş ve tüm okula yayılmasında önemli bir rol oynamışsınız. Biraz da bize bu projeden bahsedebilir misiniz?

M.G.: Aslında bu proje İdil Halefoğlu'nun bireysel olarak başlattığı ve geliştirdiği bir sosyal sorumluluk projesi. Van yardımlarında bahsettiğimiz Galatasaray Üniversitesi ayaklı büyüme planını yürütmeye çalıştık. Yani "okulumuzun yeri güzel, etraftan yardım toplayalım, işi büyütelim fakat bunun beyni biz olalım" düşüncesiyle hareket ettik. İdil, Beşiktaş'ta ve Ortaköy'de kafe ve restaurant sahipleriyle, çalışanlarıyla görüşüp projeye destek konusunda onların yardımını istemiş. Okulda da ilanlar ve kutularla öğrencilerin hassasiyetini çekmeye çalıştık ve açıkçası başarılı da olduk. Zira sadece okuldan değil, okul dışından da yardım aldık ve açıkçası bu da yardımların bu kadar fazla olmasını açıklıyor.

Engelsiz Aslanlar'a da destek veriyorsunuz ve Facebook'ta da bununla ilgili etkinlikler paylaşıyorsunuz. Bunun hakkında bilgi verebilir misiniz?

T.N.: Engelsiz Aslanlar, Galatasaray Spor Kulübü'nün 3 kez kıtalar arası şampiyonluk kazanmış tekerlekli basketbol takımı. İlk başlarda maçlara gitmek, takıma destek olmak, sosyal sorumluluk gibi başlasa da öyle bir şey değil. Bu bambaşka bir şey. Oraya gittiğimizde diğer takımların durumlarını gözlemleme ve çeşitli projeler geliştirme fırsatı buluyoruz. Bunun yanı sıra sosyal sorumluluk açısından bakımından incelediğimizde Engelsiz Aslanlar'ın arkasındaki iki büyük okulun Marmara Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi olduğunu görüyoruz. Bu da bizim bir eksikliğimiz bence. Bu yüzden takıma destek olmayı sosyal sorumluluk olarak görmüyoruz. Ama Engelsiz Aslanlar'dan yola çıkarak birkaç proje geliştirmeye çalışacağız. En basitinden, bu yılki şampiyonlar ligi finali Türkiye'de düzenlenecek ve biz de gerçek bir müca-

insan

dele örneği olan bu sporun tanıtılmasında katkıda bulunmak istiyoruz.

M.G.: Maça gelen bir daha gelir. Zira egosu olmayan insanları destekliyorsun. Devre arası su almaya gittiğin zaman sporcularla karşılaşabiliyorsun, soyunma odalarına gittiğinde onlara söylemek istediklerini söyleyebiliyorsun. Bu basketbol maçları, egonun olmadığı bir mücadele örneği. Bunu sosyal sorumlulukla bağdaştıracak olursak çoğu zaman engelleri aşmakta zorlanıyoruz ve gücümüzü kaybettiğimiz oluyor. İnsanlarla uğraşmak zor ve yorucu. İşte bu mücadele örneği bizim için de güç bulmanın bir yolu haline geldi ve biz onlardan çok fazla şey öğrendik. İdil amatör olarak snowboardla uğraşıyor ve geçenlerde bir ödül aldı. Ödülünü almaya gittiğinde Engelsiz Aslanlar da oradaydı ve o insanlarla aynı ödülü almak İdil'i çok duygulandırdı.

Barikat Film Festivali'ne de kulüp olarak destek veriyorsunuz. Bu etkinlikle ilgili olarak gözlemlerinizi, yaşadıklarınızı neler?

M.G.: Barikat engelliler için düzenlenen bir film festivali. Bu sene ikincisi Bahçeşehir Üniversitesi'nde düzenlendi ve biz de elimizden gelen yardımı göstermeye çalışıyoruz. Çok amatör bir festival ve ne

yazık ki belediyeler de destek vermiyor. Parasızlık ve ilgisizlik altında gayet samimi ve sıcak bir etkinlik yapmaya çalışıyoruz, ama inançlıyız. Geçen seneki festivalde 20 kişi varsa bu seneki festivalde 50 kişi vardı ve seneye belki bu sayı 100'e çıkar. Dolayısıyla gelecekte umutluyuz.

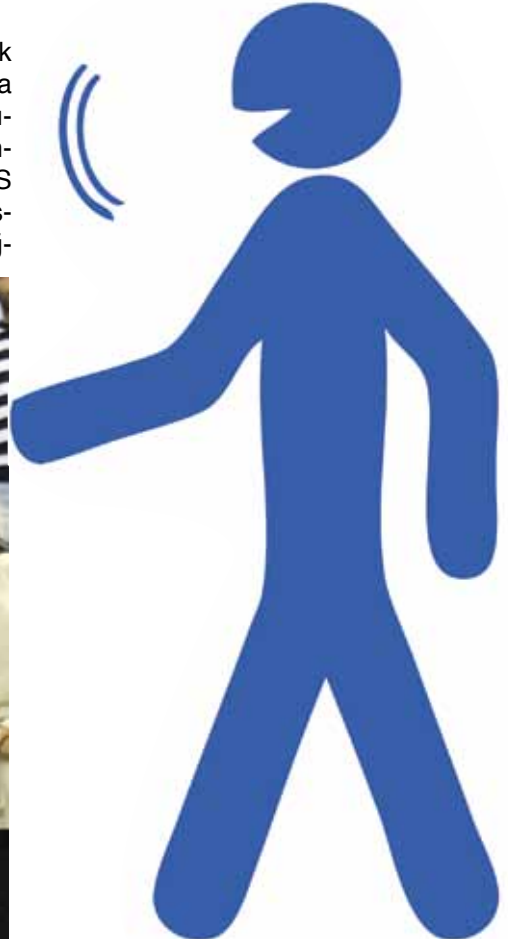
T.N.: Aslında çok başarılı filmler var. Zaman zaman duygu dolu anlar yaşıyoruz. Mesela "Ben Taner" adlı filmde serebral palsi hastası birinin hastalığını duyurmak için ilginç bir yöntem bulması ve bunu uygulaması anlatılıyor. Filmde annenin "Bir annenin en büyük korkusu çocuğunun ölmesidir. Benim en büyük korkum ise benim ölmem." demesi beni iki gözüm, iki çeşme ağlatmaya yetti. Bunun dışında da Lorenzo'nun Yağı, Adımlarla Koşmak, Seksek gibi filmler de gayet güzeldi.

Okul olarak sosyal sorumluluğun neresindeyiz? Karşılaştığınız engeller ve sorunlar neler?

T.N.: Açıkçası bu işin önündeki en büyük engel insan. Zira, siz burada insanlara yardım etmek, bir fark yaratmak istiyorsunuz fakat bir takım bürokratik, siyasi engeller karşınıza çıkıyor. Mesela biz, AIDS gününde okulda prezervatif dağıtmak istedik ama bu, okul tarafından "GSÜ öğ-

rencisi bilinçlidir" denilerek engellendi. Onun dışında görme engelliler için sesli kütüphane projemiz vardı, bunu geçen sene okula sunmuştuk, şükür ki bu sene red cevabını aldık. O kadar süre bekledik ki red cevabına bile sevinir hale geldik.

M.G.: Biz bu kulübü kurduk, zira bir şeyler yapmak istiyoruz. En büyük sıkıntılarımızdan biri de duyarsızlık. Bu çok fazla emek isteyen bir iş ve karşılığını alabildiğin bir durum da yok. Dolayısıyla insanlar bu işe pek ilgi göstermiyor. Bu bakımdan ilgisizlik de belimizi biraz büküyor. En basitinden, Engelsiz Aslanlar takımı 3. kez dünya şampiyonu olduğunda, havaalanında hiçbir basın mensubu onları karşılamadı. Nihat Doğan Survivor yarışmasından döndüğünde havaalanında izdiham yaratmış bir millettten bahsediyoruz. Ne yazık ki ucuz popülizme kurban veriyoruz.

Doğunun Güneşi

Haber ve fotoğraflar: Ceren Özbey

Genel olarak uzak doğuya merakım, yedi yaşındayken annemin işi nedeniyle Japonya'ya yaptığım ilk yolculukla başladı. Heybetli tapınakları, tertemiz ve düzenli sokakları ve farklı görünüş ve davranıştaki insanlarıyla beni kendine hayran bırakmıştı Japonya. Daha sonraki yıllarda Japon çizgi romanlarına, yemeklerine ve inanışlarına da ilgim artınca bu ülkeye gitmeyi sürdürdüm. Yazımda sadece deneyimlediğim şeylerin bir kısmını anlatabiliyorum, her adımını bineceğim otobüs ve metro isimlerine kadar İstanbul'da planladığım seyahatlerim umarım ilginizi çeker.

Japonya'da Yemek

Takoyaki: Osaka sokaklarında bir seyyar satıcıdan aldığım altılı takoyakinin tadı hala damağımda. Kızarmış küçük toplar halinde ahtapotlu pancakeler olarak düşünebileceğimiz takoyaki kurumuş balık parçalarının üzerine dökülmesiyle servis edilen bir atıştırmalık. Aman dikkat, kurumuş balık parçaları (Katsuobushi shavings) Osaka'nın rüzgarlı sokaklarında uçuşabilir ya da benim deneyimlediğim gibi burnunuza kaçabilir.

Mac Donald's Ebi Filet-O Burger: Ebi, japonca da karides demek. Çok sevdiğim mucize karidesli hamburgerlerin içinde Mac Donald'sın özel thousand island sosu, marul ve kokteyl karideslerden yapılmış köfte var. 'Denizden babam çıkarsa yerim!', diyen ve fast food hayranı olanların vazgeçilmezi.

Mochi: Japonların geleneksel olarak yeni yılda tükettikleri bu tatlı artık süpermarketlerde bile yılın her dönemi satılıyor. Ağızda dağılan yumuşak pirinç keklerinin tüm aromalarını bulmak mümkün. Bu tatlı, dondurma formunda da satılıyor ancak ben gelenekseli tercih ederek yeşil çay ve çikolata-lı mochiyi öneriyorum.

Onigiri: İnce yosun yaprağı ile sarılmış sade pirinç toplarını yemek pek hoş bir deneyim değildi.

Ama ne zaman içine somon girdi, biraz da soya sosu döküldü, işte o zaman yeme de yanında yat dedim.

Gençlerin Uğrak Yerleri

Den Den Town (Osaka) ve Akihabara (Tokyo): En sevdikleri manga ve anime karakterlerinin kılığına girmiş yüzlerce genç çevrelerine gülücükler saçarak ilerliyor. Adı geçen iki bölge de kendi şehirlerinde elektronik alet satan dükkanların en yoğun olduğu yerler. Japonya başta olmak üzere tüm dünyada okunan çizgi romanlar(manga) ve izlenen animele-ri satın almak ya da sevdiğiniz karakterlerin birebir yapılmış biblolarına, giydikleri kıyafetlere, aksesuarlarına sahip olmak istiyorsanız bu cadde tam size göre. Üniversiteli ve liseli gençlerin en büyük eğlenceleri çoğumuzun çocukluğunun favori çizgi filmi sayılabilecek Pokemon'un kart turnuvalarını düzenlemek ve gençlerin çeşitli anime karakterlerine büründüğü ve müşterilere hizmet ettikleri kafelerde vakit geçirmek. Fantezi dünyasına kendini fazla kaptırmış gençler, saatlerce oyun salonlarında kalıyor, gençler arası statü sanal alemdeki başarılarla belirleniyor. Manga-lara olan düşkünlüğüm nedeniyle gitmekten en çok zevk aldığım yerlerdi.

Amerikamura (American village, Osaka): Adından da anlaşılacağı üzere bu eğlence bölgesi Amerika'nın bir maketi gibi. Break dans, kay kay, paten yapan; rengarenk kıyafetleriyle Amerikan rap şarkılarını mırıldanan Japon gençler, batı tarzında bar ve restoranlar, Amerikan markalarının satıldığı mağazalar bu küçük alanda muhteşem bir harmoni oluşturmuş.

Kültür Başkenti 'Kyoto'

İstanbul'u anlatmadan Türkiye'nin ruhunu vermek kadar imkansız Kyoto'yu anlatmadan Japonya'nın ruhunu vermek. Japon tarihini, insanının ruh halini ve mücadelelerini, gelenek ve göreneklerini anlamak için Kyoto'daki kısa yolculuğumun işte size bir özeti.

Sanjusangendo Tapınağı: Japonya'nın en uzun tahta binası olan bu Budist tapınağının bahçesine girdiğimde beni içerde nelerin beklediğini tahmin bile etmemiştim. Tapınağın içinde sıra sıra dizilmiş bin bir merhamet tanrısı (Kannon) heykeli ve tabii ki onların korkutucu dış görünüşlere sahip koruyucuları şimşek tanrısı Raijin ve rüzgar tanrısı Fujin ile karşılaştım. Bu bölümde fotoğraf çekmek yasak ama zaten hayranlıktan aklınıza gelecek son şey bu. Diğer bin heykelden daha heybetli olan ve merkezde bulunan merhamet tanrısı-

nın yüzünde herkes kendi umudunu ve sevdiklerini arıyor gibiydi. Bu-dizm inancına sahip olmamama rağmen tüylerim diken diken oldu.

Golden Pavillion (Kinkaku-ji): Mistisizmin doruklara ulaştığı bu Zen Budist tapınağına gittiğimde yağmur atıştırıyordu. Upuzun ağaçlar arasında kalan patika yolda yürürken kendimi 15. Yüzyılda, bina bir tapınak olmadan önce Shogun(askeri diktatör) Ashikaga Yoshimitsu'nun villası olduğu dönemlerde yaşamış gibi hissettim. Bahçede ilerlerken eskiden başrahiplerin kaldığı alanlar ve Sekkatei çay evini görüyorsunuz. Maalesef tapınağa giremiyorsunuz ama bir göletle çevrili binaya uzaktan bakmak bile paha biçilemez. Çıkıştaki küçük çay bahçesinde yeşil çay içmek ve beş bilgelik tanrısından biri olan Budistliğin koruyucusu Fudo Myoo'ya adanmış küçük tapındaki çanları çalarak kendisine saygılarımı sunmak ve dileklerde bulunmak çok güzel bir deneyimdi.

Gion Matsuri Festivali: Kyoto'da her temmuz tüm ayını kapsayacak şekilde düzenlenen bu festival Japonya'nın en ünlü festivali. Asıl amacı doğal afetlerden korunmak adına tanrılara türlü adaklar sunarak onları onurlandırmak, arınmak ve şükranların dile getirilmesi. Ayın 14'ünden 17'sine yollar trafiğe kapatılıyor ve büyük, tarihi geçit törenleri düzenleniyor. Her tarafta geleneksel yemekler satanlar ve kimono-larıyla dolaşan insanlar gördüm. Ayın 17'si festivalin doruk noktası. Yasaka Tapınağının tanrısının şehirde dolaştırılması ve Kyoto'nun ana caddesinde 32 adet kültür mirası sayılan ve saygın aileler tarafından taşınan maketlerin geçit töreni festivaldeki en önemli etkinlikler.

Gion ve Geishalar: Gion bölgesi tam da hayal ettiğim gibiydi. Dar arka sokaklarında koşuşturan geishalar(ya da Kyoto lehçesiyle geikolar) görebilirsiniz. Gece giderseniz ısıltılı geleneksel dükkanlar, tarih kokan arka sokaklar ve geishaların hizmet verdiği çayhaneleri(ochaya) apayrı bir gözle görürsünüz. Gösteri geishaları değil Gion'dakiler. Çocukluklarından beri dans, müzik, şiir, çay seremonisi, Japon kültürü eğitimi almış, çayhanelerde erkekleri güzelliklerinden çok kıvrak zekaları ve sohbet yetenekleriyle etkileyen harika kadınlar. Turistlerden çok rahatsızlar, mesleklerine saygı duyulmadığını düşünüyorlar. Fotoğraf çekenlerden kaçmak için bir maraton-

cu
gibi
hızlı
koşuyor-
lar. Ayaklarında-
ki takunyalarla bunu
nasıl bu kadar zarif bir
şekilde başardıklarını sa-
nırım asla öğrenemeyece-
ğim. Orta yaşlı, ünlü iş adam-
ları Mercedes marka arabala-
rıyla Gion'a akın edişlerini görmek
beni şaşırtmadı. Bu geleneğin hasa-
ra uğramadan daha ne kadar sürdürü-
lebileceği ise merak konusu.

Alışveriş ve Restoranlara dair

Shinsaibashi(Osaka) ve Ginza(Tokyo) semtleri ünlü uluslararası markaların mağazaları, büyük alışveriş merkezleri, lüks restoranlar, kafeler ve barlara ev sahipliği yapıyor. Temizlik ve düzen ihmal edilmiyor, hayat her saat devam ediyor.

setan ve Daimaru Alışveriş Merkezleri, Fendi, Gucci, Dior, Chanel ve daha pek çok lüks markaya ev sahipliği yapan Japonya'nın en eski ve ünlü iki alışveriş merkezi. Her zaman çok kalabalık olmalarına rağmen insanı bunaltmayan ferah bir havaya sahipler.

Dotonbori Caddesinin(Osaka) yanından Dotonbori kanalı akıyor. Işıltılı, rengarenk reklam panoları ve mağazaların üstündeki robot maskotlarla ünlü bu cadde akşam ziyaret edilmeli. Restoran ve kafeleriyle ünlü bu caddede 'Kinryu Ramen'(ramen, Japon eriştesi noodle ile yapılan bir tür yemek) ve bulunduğu binadaki devasa yengeçle ünlü 'Kani Doraku' restoranlarına gitmeniz şart.

100 yen mağazaları bizdeki '1 milyoncu' konseptinde ancak Japonlar kalitelerini her alanda gösteriyorlar. Her şey 100 yen (2,5 TL) değil ama çok ucuza kaliteli ve hayatı kolaylaştıran mutfak malzemelerinden bahçe ihtiyaçlarınıza, yiyecekten porcelene ve kırtasiye gereçlerine her şeyi bulmak mümkün. Çin malları ile Japon mallarını karıştırmayalım lütfen, Japon mallarını yıllar eskitemez.

Japonya

Burası buradan

► **Gazoz Ligi takımlarından Ayazma'nın başarılı oyuncusu yazar Doğu Yücel, Gazoz Ligi'ni bir hayalin gerçekleşmesi olarak tanımlarken, sahada verdikleri mücadelenin kendilerini oldukça mutlu ettiğini belirtiyor**

Haber, fotoğraflar: Ebru Tepeler

Size; televizyonda, sinemada gördüğünüz ünlü isimlerin yeşil sahada kıyasıya mücadele ettiklerini söylesek şaşırır mısınız?

Evet, yanlış okumuyorsunuz; bugün oynadıkları filmlerle, yazdıkları kitaplarla hayranlık bırakan sanatçılar futbolda da ne kadar marifetli olduklarını Gazoz Ligi'nde göstermeye çalışıyorlar.

Lig; 2009 yazında yazarlar arası turnuvalar ve özel maçlara katılmak üzere Bağış Erten'in kaptanlığında kurulan Ayazma'nın (Anadolu Yazarlar ve Müzisyenler Ayaktopu Takımı) bir buçuk yıldır maç yaptığı ve dostluk kurduğu 10 takımla bir araya gelmesiyle kuruldu.

Cansel Elçin, Barış Bıçakçı,
Can Öz, Mert Fırat,
Rıza Kocaoğlu ve Harun
T e k i n
g i b i

Ayazma Manifestosu

“Batı'nın zoruyla kurulan; futbol sanat, edebiyat karıştıran, “Almanlar kaybedince kaybetmiş sayılırız” deyip kazanmaya değil eğlenmeye oynayan; Masada kazanıp, sahada kaybeden; “erken kaybeden”, geç kaybeden, hep kaybeden; Yenile yenile Samuel Beckett olmayı öğrenen; Ama hiç bırakmayan, bırakınca sallayan, sallandıkça toparlayan; “Sakin olmam lazım” dedikçe dellenen, dellendikçe demlenen; Maç öncesi “Büyülü Dünya Pavyonu” gezen; Geceleri ‘Mor Ötesi’ bakışlı; Sahada “My Marlon and Brando” kıvamında; maç sonunda ‘fuckbuddy’ arayışında; her gece ‘hasta ruh’lu; Aşçısına gol attırıp, seyyar kebabçıda tıkanan; Aramızdaki en kısa mesafe’yi verkaçla kat eden; Kalesinin “Son Kullanma Tarihi” geçmiş; Sağbeki “Düşler, Kabuslar ve Gelecek Masallar”ın markajında; Birinci ve ikinci kaptanı çevirmeye kurban gitmiş, Stoperi GAF kulesi, Orta sahası Aslan Asker Şvayk, Forveti kralın oğlu ama “Fani Dünya”ya küs, Teknik direktörü Galeano'nun köylüsü; Velhasıl yazar mı yazar, çizer mi çizer, oynar mı oynarlar. Almanya bahanedir, Alsas Loren'i geri alıncaya dek futbol topunun peşinden gideceklerdir. Ne de olsa futbol, 11'erden iki takımın oynadığı sonunda yazarların hüznünlendiği bir oyundur.”

kültür ve sanat dünyasının önemli isimlerinin bulunduğu Ayazma'nın başarılı oyuncularından yazar Doğu Yücel ile takımı ve Gazoz Ligi'ni konuştuk.

Almanya karşısında 7-1'den dünya ikinciliğine...

Öncelikle Gazoz Ligi'nin yapısı ve Ayazma'nın nasıl kurulduğu ile başlayalım...

Doğu Yücel: Yıllar önce Almanya, yazarlardan kurulu bir takım kurma fikriyle bu fikri hayata geçirmiş. Daha sonra, farklı ülkelerde benzer oluşumlar olmasına neden olmuşlar, arada bir kendi aralarında özel maçlar organize etmişler. İtalya, Almanya, İngiltere -bildiğim kadarıyla- yazarlar takımı oluşumlarını ilk yaratan ülkelerden... Spor yazarı Bağış Erten'in ön ayak olmasıyla Ayazma kuruluyor. Büyük sahada futbol oynayabilecek yazar çok fazla bulunamadığından müzisyenler ve yönetmenlerle desteklenerek Ayazma'nın ilk kadrosu ortaya çıktı. Teknik direktörümüz ise şu an Giresun Spor'un antrenörü olan Ümit Metin Yıldız'dı. Hazırlık maçları ve antrenmanlarla bir hüviyet kazandık. İlk maçımızı 2009-Eylül'de Almanya karşısında oynadık ve 7-1 yenildik. Daha sonra, Almanya küçük bir dünya kupası organize etti. Sekiz ülkenin takımlarının karşılaştığı bu turnuvada finale çıktık. Finalde yine Almanya karşısında oynadık, penaltılarda yenilerek dünya ikincisi olduk. Bu tecrübeden sonra, Fulya Şan Öktem Tesisleri'ndeki maçlarımızı daha ciddi, bir yandan eğlenceli hale sokmak için Gazoz Ligi'nin kurulmasına ön ayak olduk.

Gazoz Ligi, içerisinde yer alan takımların bir anlam ifade etmesi üzerine kurulu bir lig. İçinde biraz ironi de barındıran bu tanımlamaya göre; Ayazma'nın bu lig içerisinde ifade ettiği, taşıdığı anlamlar nelerdir?

Bu ligde oynayan çoğu oyuncu mesleklerinde üst bir noktaya gelmiş, birçoğu göz önünde olan isimler; ama ilginçtir; tüm bu insanların en mutlu olduğu yer yeşil saha. Yani, aslında Gazoz Ligi bir hayalin gerçekleşmesi, hayat boyu süren bir ukdenin kapatılması anlamına geliyor. Evet, biraz simülasyon bir durum var; gerçek ligin bir nevi kopyası... Oynanan futbol da

Gazoz Ligi

ÇIKIŞ YOK

amatör ligin bile tırnağı olamaz; ama her maça çıkmadan önce yaşadığımız heyecan, maçta akıttığımız alın teri ve maçlardan sonra gazozlig.com'a girip haftanın on birine girip girmediğimize bakarkenki merakımız gerçek bir futbolcunun duygularına eşit olabilir. Aslında, Gazoz Ligi "keşke futbolcu olsaydım" diye düşünen ya da "futbolcu olsaydım nasıl olurdu" sorusunun yanıtını arayan insanların bir araya gelip bu hayali gerçekleştirdiği bir platform. Takımların konseptli olması da ayrı bir renk katıyor; Ayazma da sanatçılardan kurulu takımıyla bu rengin bir parçası.

"Mesleklerimizi sahaya girerken ardımızda bırakıyoruz"

Birçok meslek grubundan takımın bir arada mücadelesi ettiğini görüyoruz Gazoz Ligi'nde... Sizce bu durum, meslekler arası dayanışmayı artırıyor mu?

Meslekler arası dayanışmayı arttırdığını sanmıyorum. Matematikçilerden kurulu Etkisiz Eleman'la iyi maçlar yapıyoruz diye matematikçilerle bir araya gelip finans işlemleri çözeceğimiz yok. (Gülüyor) Bence, Gazoz Ligi'nde olan şey daha güzel; tüm mesleklerimizi sahaya girerken ardımızda bırakıyoruz. Avukat cüppeleri, diplomalar, kimlikler soyunma odasında bırakılıyor ve sahada çocuklar gibi kapışıyoruz. Belki de meslek sahibi olmaya kafa tutuşumuz ya da büyümeyi reddedişimiz olarak yorumlanabilir Gazoz Ligi... Ama tabii, şöyle şeyler oluyor; mesela AKUT ile ortak proje geliştirip herhangi bir yere yardım edebilmek için fikir teatisi yapabiliyoruz. Bu şekilde, Van'a yardım etmek için bir kampanya yaptık mesela. İleriki yıllarda Gazoz Ligi kapsamında buna benzer daha çok şey yapmak istiyoruz.

"Gazoz Ligi'nin tek sponsoru: Futbol sevgisi!"

Şu anki maçlarınız sosyal medyada da sıkça takip ediliyor, destekleniyor; hatta bazen tartışılıyor. Bu durum sizin için ne ifade ediyor? Sosyal medyada bu kadar "göz önünde bulunma hali" size neler hissettiriyor?

Endüstriyel futbolun ne hale geldiğini hepimiz görüyoruz. Son Şike Skandalı'na kadar da bundan rahatsızdık. Biz aşık olduğumuz bu oyunun eskiden olduğu gibi daha amatör, daha romantik hislerle oynanmasından, fanatizmden ve kapitalizmin çirkinliğinden uzak bir şekilde hayata geçirilmesinden yanayız. Gazoz Ligi'ne duyulan bu ilgi bence profesyonel futbola dair duygularımızın değişmesiyle açıklanabilir. Gazoz Ligi'nde futbol kalitesi çok iyi olmayabilir; ama parayla kirlenmemiş olması insanlara cazip geliyor olabilir. Tüm bu ilgiye rağmen Gazoz Ligi'nin bir sponsoru yok. Tek sponsoru futbol sevgisi! Bunun sosyal medyada fark edilmiş olmasına sadece sevinebiliriz. Ayrıca, sosyal medyadan çıkıp Salı ve Çarşamba günü maçlarımıza gelen insanlar da oluyor; bu da çok güzel bir şey.

Peki, futbol dünyasında yer alan biri ve aynı zamanda bir futbolsever olarak, son dönemlerde futbolda yaşanan gelişmeler (Şike Skandalı, vs...) ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Bir önceki yanımda da dediğim gibi, endüstriyel futbolun ülke içinde değil; tüm dünyada bu sporun güzelliğini gölgelediğini zaten düşünüyorduk. Şike davası da bardağı taşıran son damla oldu. Yine de böyle şoklar iyi olur, bundan sonra profesyonel futbolun içindeki insanların kazanç hırsına kurban olmayacağını ümit etmekten başka çaremiz yok.

“Lokavt bitti, NBA heyecanı geri döndü”

Lokavtın en büyük sebebinin NBA'deki küçük takımlar ile büyük takımlar arasındaki farkın açılması olduğunu belirten Çolakoğlu, 'Lokavt süresince iki tarafın da hataları oldu ancak lig başladığında beklenenin aksine maçlara büyük bir ilgi artışı oldu' diye konuştu.

Haber: Ulaş Manazoğlu

NBA(Amerikan Profesyonel Basketbol Ligi)'de toplu iş sözleşmesinin 30 Haziran 2011 tarihinde sona ermesiyle birlikte takım sahipleri, oyuncular birliğiyle anlaşamayınca lokavt kararı alınmıştı. Taraflar, uzun süren görüşmeler sonucunda 148 gün süren lokavt sürecini sona erdirdi ve takım sahipleri ile oyuncular birliği anlaşmıştı. İki kez ertelenen sezonun kalan kısmı 25 Aralık'ta başladı. 66 maç üzerinden oynanması kararlaştırılan ligo ve lokavtın yansımalarını NBA spikeri Orkun Çolakoğlu ile konuştuk.

Lokavta neden olan sebepler nelerdi? Görüşmelerde bu konular nasıl ele alındı?

Lokavta neden olan en temel sebep küçük takımların, büyük takımlarla aralarındaki farkın açıldığına inanmalarıdır. Bunun en somut örneklerinden biri Los Angeles Lakers'ın geçen sene imzaladığı yayın anlaşmasıdır. 25 yıl için Lakers'ın 5 milyar dolar alacağı söyleniyor ki bu sadece yerel kanaldan alacağı para. Bu; Milwaukee, Minnesota gibi 'küçük pazarların' takımlarını korkuttu. Büyük pazarlarla nasıl baş edeceklerini düşünmeye başladılar. Reklamdan en büyük payı Lakers gibi devler alıyor. Böylece daha fazla lüks vergisi ödeyip, iyi oyuncuları kendisine çekebiliyor. 2006 yılında Mempo-

his, Minnesota ve Milwaukee'nin takım patronları David Stern'e ortak bir mektup yazmışlardı. Mektupta, ligin geleceğinin tehlike altında olduğunu ve büyük takımlarla makasın giderek açıldığını belirtmişlerdi. Bu ekipler giderek resmin dışında kaldıklarını söylediler. Geçen sezon söylenene göre 30 takımın 22'si zarar etti ve zararın toplamı 450 milyon dolar. 8 takım, 150 milyon dolar kar etti. Takım sahipleri, oyuncu sözleşmelerinin çok fazla olduğu belirterek oyuncuların ellerindeki imkanları biraz kısıtlamak istiyorlardı. Bunun yanında 2010 yazı çok özel bir dönem oldu. Birçok oyuncu kendisini o dönemde free-agent olacak şekilde ayarladı. Zaten en büyük olay da LeBron James'in 'Decision' adlı programda Cleveland'tan Miami'ye transfer olacağını açıklamasıydı. Cleveland gibi küçük bir pazardan, tam olarak büyük pazar tanımına uymasa da Miami'ye geçişi, orada bir yıldız kampaşması olması, herkesi etkiledi. Bunlar da kulüp yöneticilerinin savlarını kuvvetlendirdi. Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ilk olarak takım sahipleri hard-cap uygulamasını istiyorlardı. Bildiğiniz gibi salary cap uygulamasında (soft cap) takımlar belli istisnalarla bunu geçebiliyorlar.

'Oyuncular; yeni şartlar için değil, kısıtlamalara karşı mücadele verdiler'

Oyuncular Birliği ne istiyordu? Görüşmeler sonunda yapılan anlaşma onlar açısından başarılı diyebilir miyiz?

Oyuncular Birliği için yeni bir şey isteme şansı yoktu. Eski sözleşmeye göre oyuncu yeni bir kontrat aldığında başka bir takım olursa 5 yıl, kendi takımıyla yenilirse maksimum 6 yıllık imzalayabiliyordu. Oyuncular birliği yeni şartlar için değil, takım sahiplerinin getirmek istedikleri kısıtlamalara karşı mücadele veriyorlardı. NBA'de paranın dağıtım sisteminde, tüm gelirler Basketball Related Inco-

me (BRI) adı altında toplanıyor. Sendika yapısında (oyuncular işverenleriyle sözleşme yapıyorlar) oyuncular bu paranın %57'sini (eski anlaşmada) alır maddesi bulunuyor. Takım sahipleri bunu %37'ye indirmek istiyorlardı. Görüşmeler başladığında oyuncuların eski sahip oldukları haklardan geriye gidecekleri belli oldu. Dolayısıyla oyuncular mümkün olduğunca az kaybetmek istiyorlardı. Anlaşmada elde ettikleri %50'lik oran için başarılı diyebiliriz. %7'lik bir kayıp var ancak yayın gelirleri sürekli olarak artıyor. Maximum kontratlar birer sene azaldı ki takımlar bunun daha da inmesini istiyorlardı. Kısacası oyuncular tutunabilecekleri kadar tuttular.

'Menajerler ile oyuncuların çıkarları aynı değil'

Görüşme süresince yapılan pazarlıklarda iki tarafın yaptığı bariz hatalar var mıydı?

Hatalar bir hayli fazla oldu. Oyuncular açısından bakarsak, menajerleri için içine çok girdiler. Menajerler oyuncuları düşündüklerini söyleyerek aslında oyuncular üzerinden kazanacakları yüzdeleri hesaplıyorlar. Menajerlerle oyuncular hesap olarak aynı doğrultuda değiller. NBA'de oyuncunun iş ömrü ortalaması 5 yıl kadar. Menajerler ise 50 yıl bu piyasada kalabilirler. O yüzden onlar lokavt nedeniyle 1 sene kaybetmekten çekinmiyorlardı. Ayrıca sendika, oyuncularını hiçbir zaman tam anlamıyla bilgilendirmede. Burada oyuncuların da hatası var, çoğu ilgisizdiler. Twitter'dan bir oyuncu görüşmelerle ilgili bir şey yazıyor, bazı oyuncular 'daha yeni öğrendim' diyor. Sendika lağvedilip, mesele mahkemeye gitmeden önceki son teklifin detaylarını hala kimse tam anlamıyla bilmiyor. Oyuncular Birliği görüşmelerde Nash, Hill gibi figür olarak daha önemli oyuncuları kendi yanlarına çekebilirlerdi. Mevcut kişiler işini iyi yapmadı diyemeyiz, hepsi bir hayli kafa yordular ancak Nash gibi isimlerin

etki gücü tartışılmaz. Oyuncu temsilcileri, çoğu takımda bu görevi kimsenin almak istememesi üzerine, görev üzerlerine kaldığı için gidip oy kullanan kişiler oldu. Anlaşmanın yapıldığı son toplantıya üç takımın temsilcisi gidemedi. Takım sahipleri Stern' i (NBA Komiseri) kullanarak, biraz da retorikle kendilerini haklı göstermeye çalıştılar. Stern; 'takım sahipleriyle gurur duyuyorum, büyük fedakârlıklar yaptılar' diye açıklama yapmıştı. Hâlbuki fedakârlık yapanlar onlar değil oyuncular. Pazarlıklarda aşağıya indikçe 'biz bu kadar geldik' dediler. Baştan çizgiyi mantık sınırlarının dışında belirlidiler. Burada kötü adam Stern oldu. Hataları da olmuştu ama takımları kontrol altında tutmak için çok uğraştı.

Bilindiği gibi NBA yönetimi işin pazarlama kısmına çok önem veriyor. Bu süreç ligin imajını zedeledi mi? Lokavtın yansıması nasıl oldu? Maçların Christ-mas 'ta başlatılması bir imaj çalışması mıydı?

Lokavt NBA'nin imajını çok zedeler deniyordu ama pek öyle olmadı. İzlenme oranlarına baktığımızda ciddi bir artış var. O iş, sadece lokavta bağlı değil. Gerek Noel'in Amerikan toplumundaki yeri gerekse NBA' in o güne özel ilgisi sebebiyle o gün (açılış günü) çok coşkulu geçti. Lokavt süresince; NBA yönetimi yanlış yapıyor, 'casual fan' lar beyzbola, buz hoke-yine doğru yönelecekler diye söylenenler çok oldu. NBA'yi kimse aramaz, oyuncular geri geldiğinde ilgiyi kaybederler deniyordu ama öyle olmadı. Belki lokavt çok uzamadığı için de olabilir ancak ilgi kaybının aksine ilgi artışı oldu.

Lokavt süresince oyuncuları takımlarının tesislerini kullanamadı. Bazı oyuncular ülke dışındaki takımlarda oynadılar. Süreç, oyuncuları nasıl etkiledi? Mutlaka her oyuncu bu süreçten bir şekilde etkilendi. 15 günlük hazırlık kampından sonra lige başladılar. Kaldı ki bu 15 gün içerisinde transfer dönemi de dâhil edildi. Çoğu oyuncu son 5 gün katılabilir yeni takımlarına. Süreci dışarıda oynayarak geçiren oyuncuların hepsine de yaramadı bu dönem. Ty Lawson, Zalgiris Kaunas'ta çok kötüydü. NBA'e dönünce harika başladı. Gallinari Avrupa'da iyiydi. Şu anki görüntüsü 3 aydır basketbol oynamamış gibi. Deron Williams Beşiktaş'ta çok iyi oynadı, Nets'e döndü, takım çok kötü olduğu için bocalıyor. Tabii bu dönem oynayarak geçirmek fiziksel olarak avantaj sağlamıştır ancak iş ahlakı yüksek oyuncu zaten kendisine iyi bakmıştır.

'Takas vetosunun sebebi küçük pazar-büyük pazar sorunuymdu'

Ligin hemen başlarında 'Chris Paul vakası' olarak nitelendirilebilecek, takasın veto edilmesiyle sonuçlanan bir

süreç yaşandı. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu olay tamamen bahsettiğimiz küçük-büyük pazar sorunsalından kaynaklandı. Lokavt bitmek üzereyken, mümkün olduğunca küçük-büyük pazar dengesi ayarlanmaya çalışılmışken ortaya çıkan görünümlü NBA' in en iyi oyuncularından birinin büyük pazara gitmesiydi. Kaçınılan, istenmeyen ne kadar şey varsa bir takasla gerçekleşmiş olacaktı. NBA, görüşmeler sırasında tepki gelince takası veto etti. Lakers doğru ya da yanlış bu hamleyi yapmak istedikten sonra işin böyle bozulması hiç doğru değil. Lakers takımı ve Hornets menajeri kamuoyu önünde zor durumda kaldı.

NBA de yer alan temsilcilerimizi kısaca değerlendirir misiniz?

Mehmet Okur kontratının son yılında. New Jersey'e gidişi eski takımında rotasyonun çok kalabalık olmasından dolayı, takımın o bölgede yer açmak istemesi nedeniyle oldu. Yeni takımında Brook Lopez sakat. Bu onun için süre anlamında bir avantaj ancak diğer yandan New Jersey Nets çok dağınık bir takım. Mehmet'in takımla ilgili uzun vadeli düşünceleri olur mu bilmiyorum ama sakatlığının etkilerinin bitişini, hala oynayabildiğini gösterip yaz için piyasasını yapmalı. Hidayet Türkoğlu'nun durumu biraz daha farklı. Açıkçası Orlando Hidayet ve Howard'ı göndermek istiyordu. Takımda, Howard'ı göndereceksek yeni bir yola girelim, yüklü kontratı olan Hidayet'i de onunla birlikte gönderelim düşüncesi hakimdi. Orlando Magic şu an için iyi bir takım değil ve Howard'ın gönderilme meselesi yine sezon ortasında gündeme gelecektir. Ömer Aşık'ın Chicago'da oynaması onun hem şansı hem de şanssızlığı. Şanssızlığı, önünde Joakim Noah gibi iyi bir pivotun oynuyor olması. Ancak onun yedekliliğini yapabiliyor. Zaten Ömer tek bir pozisyonda oynayabiliyor. Şansı ise, Chicago gibi iyi takımlarda Ömer gibi belirli bir özelliği olan oyuncular daha fazla dikkat çekeler ve zamanı gelince başka takımlardan da kontrat teklifleri alırlar. Enes Kanter'in takımında(Utah Jazz) uzun oyuncular açısından kalabalık bir rotasyon(4 kişi) var. Rotasyondan bir kişi daha azaltılırsa Enes daha fazla süre şansı bulacaktır. İki senedir basketbol oynamaması çok büyük bir dezavantaj. Her ne kadar Avrupa Basketbol Şampiyonası'nda iyi oynasa da iki sene sonra sahalara dönmek kolay bir şey değil. Özellikle NBA gibi sıkışık bir takvimi olan maratona ayak uydurmak biraz zaman alacaktır. Ancak Enes'in hücum ribauntlarındaki üstünlüğü onun için ciddi bir avantaj. Zira çaylak oyuncular takımında çok fazla top alamayabilirler ama Enes hücum ribaundu alabildiği için kendi kendine pozisyon yaratabiliyor. Semih Erden bildiğiniz gibi hala sakatlık döne-

minde. Sa- katlıktan çok iyi bir durum- da dönmek zo- runda çünkü vakti azalıyor. İyi bir ta- kımda olmadığı için(Cavaliers) dikkatler de üzerinde değil. Kısa sürede ken- dini göstermeli. Aksi takdirde yeni tek- lif çok tatmin edici düzeyde gel- meyebilir, Avrupa'ya dön- mek zorunda kalabilir. Sezon sonunda kont- ratı bitiyor, kaybe- deceği vakit yok. Ersan İlyasova Milwaukee'de ilk beşte kulla- nılıyor. Bu takım için de Ersan için de iyi bir gelişme. Andrew Bogut'la iyi bir ikili oluşturuyor- lar. Onun şanssızlığı, takımında elinde topu çok tutan oyuncuların (Jackson, Jennings) bulunması. Bu oyun- cular etraftakileri oynatma konusunda çok iyi değiller ama Ersan'ın o takımda önemli bir yeri olduğunu bilmesi önem- li bir gelişme. O da bundan faydalanarak daha iyi oynayabilir.

Açıklamalar

Free-agent: Herhangi bir takımla kontratının süresi sona ermiş yahut ilgili maddeler kullanılarak kontratı kendisi, takım yahut komisyon tarafından iptal edilmiş oyuncu.

Salary Cap: "Maaş Limiti" anlamına gelir. Salary Cap; NBA'deki takımların daha rekabetçi bir ortamda mücadele edebilmeleri için bütçelerine bir sınırlama getirilmesini ifade eder.

Soft Cap: Esnek ücret limiti. Ücret tavanının (salary cap) belli koşullarda esnetilebilmesi anlamına gelir.

Hard cap: Sabit ücret limiti anlamına gelir. İstisnasız bir şekilde kararlaştırılan ücret tavanı uygulanır ve bu sistemde takımlar bu tavan miktarını aşamazlar.

Draft: NBA Seçmeleri, NBA'de bulunan takımların belli kurallar dahilinde oyuncu seçmesi sistemidir.

Chris Paul takası: David Stern'ün vetosu nedeniyle gerçekleşmeyen transfer hamlesi. Takasa göre, Pau Gasol'ün Houston'a, Kevin Martin ve Luis Scola'nın New Orleans'a, Chris Paul'un de Lakers'a transferi gerçekleşecekti. Ek olarak Hornets, Houston'dan 2012 draft haklarını alacaktı.

Mütemadiyen Konuşuyorum

Mert Oktay

İsmail Türüt ile düet hazırlığındayım, terliyorum.

Uykum yok. Yarın okula gidesim yok. Okula gidesim var, derse giresim yok. Derse girsem, dinleyesim yok. Dinledim diyelim, anlayasım yok. Anladıysam da, özümseyesim yok. Hadi özümseedim diyelim, hop! Bi' dakika! Öyle her halt özüm-senir mi yahu? Süzgeçten geçirilecek önce. Süzgeçten geçirelim. Daha sonra üzerine salçayı ilave edelim ve bir süre daha soğanlarla birlikte kavuralım. Ardından doğradığımız biberleri ekleyip bir süre daha kavuralım. Son olarak soyulup doğranmış domatesleri ve bir miktar kaynar su ilave ederek kısık ateşte suyunu çekip koyu bir kıvam alıncaya kadar pişince içine 1 çay kaşığından biraz az miktarda kimyon ve karabiber ilave edelim. Yeterince tuzu da kattıktan sonra altını kapatalım. Neyse, ben makarnamı yaparken siz günlük hayatınıza devam edebilirsiniz efendim.

Türk bilim adamlarının "Üçü bir arada" adını verdikleri yeni bir yaratık üzerine çalıştıkları öğrenildi. At, avrat ve silahı tek vücutta toplamaya yönelik bu çalışmanın sonucunda elde edilmesi öngörülen yaratık II.Viyana Kuşatmasından bu yana süregelen makus talihimizi yenmemizde bize yol gösterebilir. Benim hala umudum var.

Fidel beni görmeli
Vatandaşlık vermeli
Cuba Libre içmemeli artık. Zira Fidel'in sağlığı iyi değil. Dikkat etmesi lazım. Üşütme bizi reyiz.

Yıl 2001. Ağustos ayının son günleri, Haluk Levent Datça'daki Uslu Apart Otel'in terasında 9 yaşındaki Mert Oktay ile fotoğraf çekildikten sonra bir radyoya röportaj veriyor ve ilk sözleri şunlar: "Merhaba, ben Haluk Levent. Bundan 5 yıl sonra çok farklı bir yerde olacağım." Tam 5 yıl sonra, 2006 ağustosunun son günleri gazetede bir haber "Haluk Levent gözaltında".

Bu bayram da gel-mediler... Hayır, beklediğim birlerinin gelip gelmemesi değil konu elbette. Bu cümleyi sadece -de/-da kullanımını öğretmek için yazdım. Bilmiyorsunuz da.

